

BY AIR MAIL

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ - Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ 2002

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ (π.χ. <ΤΕΝ=2/02>= ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002)
ΑΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΕΙΛΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ →→

**Ο φανερός έλεγχος
είναι καλότερος
παρά κρυπτομένη
αγάπη.**

**Πληγαί φίλου
είναι πισταί·
φιλήματα δε εχθρών,
πολυάριθμα.**

Παροιμίες 27/κζ/3,5-6

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΘΑ ΔΙΑΚΟΠΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΟΣ 16 – ΤΕΥΧΟΣ 171
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2002

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/8/7)
• Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία πάντα υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον μας δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογαριασμός: 137-00-2310000636.

Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»
Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ.
Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84.
Εκδότης: Β. Βασιλειάδης,
Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785.
Υπεύθ. Τυπογραφείου: Β. Χατζηπέρης,
Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία, 210-27.97.324.

Επικοινωνία:
Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487
e-mail: editor@tyxikos.gr

«TYCHICUS»
Monthly edition published by
«CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.»
P.O. Box 53100, GR-14210 ATHENS, GREECE
Not to be sold - Printed in Greece

www.tyxikos.gr

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

Ποιο είναι το κέρδος;	Σελ. 4
Πρόσθεση και Αφαίρεση	Σελ. 7
Εμείς θα σώσουμε τα παιδιά μας;	Σελ. 13
Ενώτια και έρρινα [4]	Σελ. 15
«Σεις είσθε το άθα της γης»	Σελ. 18
Παύλος – Ένας πολύ κακός άνθρωπος – Ή μήπως όχι;	Σελ. 19
Τίνος είναι η εκκλησία;	Σελ. 22
Ο Οικουμενιστής Πατριάρχης	Σελ. 24
Γιατί δεν ακούγονται οι προσευχές;	Σελ. 26
«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
* ΠΑΣ ΕΛΛΗΝ ...ΨΕΥΤΗΣ; * Η ΛΕΞΗ "ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ" ... * ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ * Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ (Αθήνηλογραφία)	
«όσα λέγω προς εσάς, προς πάντας λέγω»	Σελ. 31
Η σιωπή δεν είναι... χρυσός	Σελ. 32
Κοσμικότητα είναι... ..	Σελ. 32

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

www.tyxikos.gr

editor@tyxikos.gr

Είδε να ήκουες τα προστάγματά μου!

Ποιο είναι το κέρδος;

Κάποιοι ρωτούν, «*Τι καταφέρνεται με όσα γράφετε και λέτε; Έτσι κι αλλιώς ΔΕΝ ΑΜΑΖΕΙ ΤΙΠΟΤΑ. Αυτοί που καταπατούν το λόγο του Θεού είναι αδιόρθωτοι. ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ να πορεύονται στον κακό δρόμο τους*».

Ασφαλώς λυπούμαστε που έτσι έχουν τα πράγματα. Θα θέλαμε και θα ευχόμασταν κάποια στιγμή οι άνθρωποι αυτοί, που ΤΟΣΟ ΚΑΚΟ έχουν κάνει –και συνεχίζουν να κάνουν– στο λαό του Θεού, να ανανήψουν και να εγκαταλείψουν τους πονηρούς τους δρόμους.

Εντούτοις, η δική τους κακή στάση δεν αλλάζει με τίποτα την δική μας αποστολή, επειδή εκτός από το ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ υπάρχει και η ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ο Ιερεμίας ήταν ένας από τους μεγαλύτερους προφήτες. Διακόνησε περίπου 40 χρόνια στο λαό Ισραήλ. Μετέφερε μηνύματα ελέγχου, προειδοποιήσεων και πρόσκληση σε μετάνοια. Όμως ποια ήταν η ανταπόκριση που είχε η διακονία του; Αρνήθηκαν να τον ακούσουν, τον αγνόησαν, τον απείλησαν, τον κακοποίησαν, τον τιμώρησαν, τον φυλάκισαν, τον εξόρισαν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η αποστολή του Ιερεμίας απέτυχε!

Στην περίπτωση ενός άλλου προφήτη, του Ιεζεκιήλ, ο Θεός τον προειδοποίησε από την αρχή: «*Και, εάν τε ακούσωσιν, εάν τε απειθήσωσι, διότι είναι οίκος αποστάτης, θέλουσιν όμως γνωρίσει ότι εσθήθης προφήτης εν μέσω αυτών*» (Ιεζ. 2/β/5).

Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι με τους προφήτες του Θεού. Το πρόβλημα είναι με το λαό που είναι ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ.

Αν μας ενδιέφερε να είμαστε δημοφιλείς, ασφαλώς θα λέγαμε και θα γράφαμε "άλλα λόγια" για να είμαστε αγαπητοί από τους ανθρώπους.

Ο Παύλος, όμως, προειδοποίησε τον μαθητή του Τιμόθεο, ότι «*πάντες οι θέλοντες να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού, θέλουσι διωχθή. Πονηροί δε άνθρωποι και γόητες θέλουσι προκόψει εις το χειρόν, πλανώντες και πλανώμενοι. Αλλά συ μένε εις εκείνα τα οποία έμαθες και επιστήθης, εξεύρων παρά τίνος έμαθες*» (Β΄ Τιμ. 3/γ/12-13).

Παράλληλα τον διαβεβαίωσε ότι αυτοί οι κακοί άνθρωποι «*δεν θέλουσι προκόψει πλειότερον· διότι η ανοησία αυτών θέλει γείνει κατάδηλος εις πάντας*», όπως ακριβώς συνέβηκε με τους εχθρούς του Μωυσή Ιαννή και Ιαμβρή, επειδή «*και αυτοί ανθίστανται εις την αλήθειαν, άνθρωποι διεφθαρμένοι τον νουν, αδόκιμοι εις την πίστιν*» (Β΄ Τιμ. 3/γ/8-9).

Πριν από δεκαπέντε χρόνια (1987) είχαμε προειδοποιήσει για την κακή πορεία γνωστής ομάδας εκκλησιών. Είχαμε σημειώσει παραδείγματα και είχαμε αναφέρει ονόματα, γεγονός για το οποίο πολύ κατακριθήκαμε εκείνη την εποχή (1988).

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Οι εκκλησίες τους διαιρέθηκαν, οι ίδιοι εγκαταλείφθηκαν από τους φίλους και τους οπαδούς

τους, σύρθηκαν σε δικαστήρια, γελοιοποιήθηκαν...

Λυπηρό παράδειγμα τα πρόσωπα που αναφέρονται στη διπλανή φωτογραφία. Αφού προηγήθηκαν μεταξύ τους λυσσαλέες μάχες, δύο πέθαναν (ο ένας με πειραγμένα τα λογικά του), τον ένα τον εκπαράθρωσαν χωρίς να το καταλάβει μέσα σε μια νύχτα, ένας παρασύρθηκε σε παραίτηση, ο άλλος προσπαθεί με νύχια και με δόντια να ιδιοποιηθεί την εκκλησία ως «οικογενειακή περιουσία» και ο άλλος μένει ακόμη στο προσκήνιο επειδή απειλεί ότι «θα τα πει όλα».[*]

Πολλοί που τότε μας είχαν παρεξηγήσει και μας κατηγορούσαν, σήμερα αναγνωρίζουν και ομολογούν την ορθότητα των λόγων μας.

Σημαίνει τούτο ότι επιχαιρόμαστε; Κάθε άλλο. Ήταν άνθρωποι που τους αγαπήσαμε, που για ένα διάστημα συμπορευτήκαμε μαζί τους, ελπίσαμε και χαρήκαμε και κλάψαμε μαζί. Όμως κάποια στιγμή οι δρόμοι μας χώρισαν. Εκείνοι λάτρεψαν τον εαυτό τους, το σόι τους, τη φήμη τους...

[*] Για τον ιστορικό του μέλλοντος σημειώνουμε:

Διορισμένοι Πρεσβύτεροι:

-Φραγκόπουλος Ο.-Αποχώρηση/Επαναδιορισμός
-Περιάλης Α.-Παραιτήθηκε/Επαναδιορισμός

-Φραγκόπουλος Α.-Απεβίωσε
-Σταθέλος Χ.-Παραιτήθηκε
-Σαρλάνης Α.-Παραιτήθηκε

Διορισμένοι Πρεσβύτεροι/Σύμβουλοι

-Ματρώζος Δ.-Παραιτήθηκε(★)
-Κουθουρίδης Ν.-Παραιτήθηκε(★)
-Σηφοστρατουδάκης Γ.-Παραιτήθηκε(★)
-Κρουσταλλάκης Α.-Παραιτήθηκε(★)
-Αναγνώστου Μ.-Παραιτήθηκε(★)

(★) Έχουν φύγει σε άλλες εκκλησίες.

Όλους αυτούς τους είχε διωρίσει το οικογενειακό διευθυντήριο. Αν δεν ήταν άξιοι γιατί τους διώρισε; Αν όμως ήταν άξιοι, γιατί αναγκάστηκαν να φύγουν ώστε τώρα να τους κατηγορούν ως «κινούμενη άμμο»; Δεν χρειάζεται πολλή σκέψη για να καταλάβει κανείς όσα δεν ομολογούνται... Τελικά έμειναν ΜΟΝΟΝ ΔΥΟ για να μείνει στο τέλος ο «ΕΝΑΣ»!

[Από την εφημερίδα «Αθηναία Ελεύθερο
Ευαγγελικό Βήμα» Οκτώβριος 2002]

Έκαναν την εκλογή τους, έσπειραν και τώρα θερίζουν. Διάλεξαν ποιον "θεό" ήθελαν να λατρεύουν και –όπως σωστά έλεγε κάποιος από αυτούς, όταν ακόμη είχε "τα μυαλά του"– χτυπήθηκαν και χτυπιούνται ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥΣ.

Δυστυχώς, όταν ο άνθρωπος χάσει το φόβο του Θεού, εύκολα στρέφεται στα ψέματα και στις μεθοδεύσεις, αλλοιώνει την ιστορία, πιστεύει σε πλάνες, διαστρέφει τα γεγονότα, διαδίδει συκοφαντίες και πλάθει παραμύθια. Λάτρεψαν τον εαυτό τους και αυτόν υπηρετούν.

Ενας από αυτούς γράφει για την δήθεν "κινούμενη άμμο", όταν ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟΣ είναι το έδαφος πάνω στο οποίο προσπαθεί να στήσει τα θεμέλια της "δυναστείας" του, χάρη της οποίας γκρεμίζει το έργο του Θεού, αν και ισχυρίζεται ότι αυτός και η συγγένειά του δήθεν «**μένουν στις θέσεις τους, μένουν εκεί που τους τοποθέτησε ο Κύριος...**»

Με τις ανοησίες και τις αμαρτίες τους έγιναν η αιτία να ξεσχιστεί η εκκλησία, και όμως αυτοί ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΟΝΤΑΙ... Διαβάστε τι γράφουν: «**Θα μείνουν λιγότεροι, αλλά θα είναι υγιέστεροι. Το σώμα της εκκλησίας θα αποκτήσει ζηλευτή ομοιογένεια και ευλογημένη θωράκιση πίστης και κοινού βηματισμού...**»

Γράφουν «**Δεν κρατάμε κανέναν, δεν εμποδίζουμε κανέναν. Ας εκφραστεί ε-**

λεύθερα και ας εκδηλωθεί η καρδιά του», όμως την ίδια ώρα αφαιρούν το λόγο και απαγορεύουν τον διάλογο.

Με πραξικοπηματικό τρόπο κατέλαβαν μια εκκλησία και την κατάντησαν περίγελο του εχθρού. Ως άλλοι Φαρισαίοι ύψωσαν τους εαυτούς τους πάνω από όλους τους άλλους. Μόνο αυτοί είναι “άγιοι”, μόνο αυτοί “ξέρουν”... Μπορούν, λοιπόν, να μείνουν και μόνοι τους... Όμως κάθε “πραξικόπημα” έχει και το “Πολυτεχνείο” του με τα θύματά του...

Είναι λοιπόν “δούλοι Θεού” αυτοί που λυμαίνονται την εκκλησία στήνοντας την “βασίλεια” τους πάνω σε χρήματα συγκεντρωμένα από το υστέρημα των αδελφών και κληροδοτήματα που καταχράστηκαν;

Και όμως, αντί να ντρέπονται για τα αξιοθρήνητα καμώματά τους, ταυτίζουν τον

εαυτό τους με τον Λούθηρο(sic) και όντας οι ίδιοι παποκαίσαρες μιλούν για νέα “μεταρρύθμιση”!!!

Διαβάστε και φρίξτε!

«Στέλνουμε προς κάθε κατεύθυνση τη φράση του αδελφού μας “εδώ στέκομαι!” Εδώ στεκόμαστε, έστω και αν χρειαστεί μόνοι, ή λίγοι, ή απομονωμένοι, αλλά πιστοί και γνήσιοι, εμείς και τα σπίτια μας που μας χάρισε ο Κύριός μας. Ίσως αυτό να είναι το ξεκίνημα μιας νέας διαμαρτύρησης μέσα στο χώρο της διαμαρτύρησης που το ‘χει τόσο μεγάλη ανάγκη για να σταθεί και πάλι δυνατά στα πόδια της για να υπηρετήσει την αλήθεια του Ιησού Χριστού στον ταλαίπωρο κόσμο μας».

[“Πνευματικά”, Σεπτ.-Οκτ. 2002]

Δυστυχώς, είναι τόση η πλάνη τους ώστε «ουδέ αν τις αναστηθή εκ νεκρών θέλουσι πεισθή»... **TV**

« Λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου...»

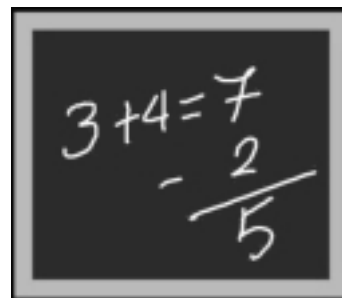
(Τα θηρία αυτά ανήκουν στο γένος ‘Λύκος ποιμενικός’)

[Ματθ. 7/ζ/15, Πράξ. 20/κ/29-30, Α΄ Κορ. 15/ιε/32]

Και ύστερα ρωτάνε μερικοί γιατί φεύγουν οι άνθρωποι από τις εκκλησίες...

[Από την εφημερίδα «Αληθινά Ελεύθερο Ευαγγελικό Βήμα» Οκτώβριος 2002]

Πρόσθεση και Αφαίρεση

Η πρόσθεση και η αφαίρεση αποτελούν σημαντικά βήματα στην εκπαίδευση. Ο μαθητής που έμαθε αυτές τις θεμελιώδεις πράξεις, θα τις βρει χρήσιμες στις υπόλοιπες σπουδές του, στην εργασία του και στην καθημερινή ζωή.

Η Βίβλος, που είναι το ανώτερο εκπαιδευτικό εγχειρίδιο για τη ζωή μας, επίσης διδάσκει μερικά πολύ σημαντικά πνευματικά μαθήματα πρόσθεσης και αφαίρεσης.

1. Προσθέσεις και Αφαιρέσεις που πρέπει να κάνουμε

Για να είμαστε ευάρεστοι στον Θεό υπάρχουν πολλά είδη συμπεριφοράς που πρέπει να αφαιρέσουμε από τη ζωή μας. Πρέπει να αφαιρέσουμε «...πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία» (Κολ. 3/γ/5). «Τώρα όμως απορρίψατε και σεις ταύτα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματός σας» (Κολ. 3/γ/8, Ιακ. 1/α/21, Α΄ Πέτρ. 2/β/1, Γαλ. 5/ε/19-21, Α΄ Κορ. 6/ς/9-11).

Αυτό δεν σημαίνει ότι η χριστιανική ζωή δεν έχει περιεχόμενο. Πρέπει γι' αυτό να προσθέσουμε στη ζωή μας κα-

λές προθέσεις και πράξεις σύμφωνα με τις οδηγίες του Θεού. Ο απόστολος Πέτρος λέει στους Χριστιανούς «**Προσθέσατε** εις την πίστιν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγάπην» (Β΄ Πέτρ. 1/α/5-7, Γαλ. 5/ε/22-23) ενώ ο απόστολος Παύλος θα προσθέσει «σπλάγχνα οικτιρμών, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν» (Κολ. 3/γ/12). Όταν πλουτίσουμε έτσι τη ζωή μας, θα απολαμβάνουμε την αφθονία που θέλει ο Ιησούς (Ιωάν. 10/ι/10, 6/ς/35, Φιλιπ. 4/δ/4-8).

2. Προσθέσεις και Αφαιρέσεις που δεν πρέπει να κάνουμε

(i) Αλλαγές στον λόγο του Θεού

Στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη, η Βίβλος παρέχει πολυάριθμες προειδοποιήσεις και δηλώσεις, που μας διδάσκουν να μην προσθέτουμε στο λόγο του Θεού ούτε να αφαιρούμε από αυτόν.

Ο προφήτης Βαλαάμ είπε: «...και εάν μοι δώση ο Βαλάκ την οικίαν αυτού πλή-

ρη αργυρίου και χρυσίου, δεν δύναμαι να παραβώ τον λόγον Κυρίου του Θεού μου, διά να κάμω **ολιγώτερον ή περισσότερον**» (Αριθ. 22/κβ/18). Ο Βαλαάμ αρχικά απέδωσε πιστά τις προφητείες του Θεού. Όταν όμως αργότερα παρέβη αυτό τον κανόνα, αυτό έγινε η αιτία της καταστροφής του (Αριθ. 25/κε/13, 31/λα/16, Αποκ. 2/β/14).

Ο Μωυσής, προφήτης του Θεού και ηγέτης του Ισραήλ, μίλησε στο λαό αναφορικά με το νόμο: «Ιδού, εγώ σας edίδαξα διατάγματα και κρίσεις, καθώς προσέταξεν εις εμέ Κύριος ο Θεός μου, διά να κάμνητε ούτως εν τη γη, εις την οποίαν εισέρχεσθε διά να κληρονομήσητε αυτήν» (Δευτ. 4/δ/5) και τους διέταξε: «**Δεν θέλετε προσθέσει εις τον λόγον τον οποίον εγώ σας προστάζω, ουδέ θέλετε αφαιρέσει απ' αυτού·** διά να φυλάττητε τας εντολάς Κυρίου του Θεού σας, τας οποίας εγώ σας προστάζω» (Δευτ. 4/δ/2). Πρέπει η διδασκαλία (το πιστεύω) και οι πράξεις μας να ακολουθούν πιστά το λόγο του Θεού.

Εάν είχατε γράψει μια σημαντική επιστολή και κάποιος την τροποποιούσε χωρίς την άδειά σας, θα σας άρεσε αυτό; Γύρω στο 519 π.Χ., ο βασιλιάς Δαρείος εξέδωσε ένα διάταγμα που περιείχε αυτήν την προειδοποίηση: «Εξεδόθη έτι παρ' εμού διαταγή παντός ανθρώπου, **όστις παραλλάξη τον λόγον τούτον**, να αποσπασθή ξύλον εκ της οικίας αυτού, και να στηθή και να κρεμασθή επ' αυτό· η δε οικία αυτού ας γείνη διά τούτο κοπρών» (Έσδρας 6/ς/11). Ο Θεός έχει παρόμοια συναισθήματα για

τους ανθρώπους που επιχειρούν να αλλάξουν το μήνυμά Του: «Διότι μαρτύρομαι εις πάντα ακούοντα τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου, **Εάν τις επιθέση εις ταύτα**, ο Θεός θέλει επιθέση εις αυτόν τας πληγάς τας γεγραμμένες εν τω βιβλίω τούτω. Και **εάν τις αφαιρέση** από των λόγων του βιβλίου της προφητείας ταύτης, ο Θεός θέλει αφαιρέσει το μέρος αυτού από του βιβλίου της ζωής, και από της πόλεως της αγίας, και των γεγραμμένων εν τω βιβλίω τούτω» (Αποκ. 22/κβ/18-19).

Το γιατί δεν πρέπει να αλλάξουμε το λόγο του Κυρίου, το εξηγεί ο σοφός Αγούρ: «Πας λόγος Θεού είναι δεδοκιμασμένος· είναι ασπίς εις τους πεποιθότας επ' αυτόν. **Μη προσθέσης** εις τους λόγους αυτού· μήποτε σε εξελέγξη, και ευρεθής ψεύτης» (Παρ. 30/λ/56).

(1) Ο λόγος του Θεού είναι καθαρός. Δεν υπάρχει κάτι ακάθαρτο που χρειάζεται να το αφαιρέσουμε εμείς. «Τα λόγια του Κυρίου είναι λόγια καθαρά· αργύριον δεδοκιμασμένον εν πηλίνω χωνευτηρίω, κεκαθαρισμένον επταπλασίως» (Ψαλμ. 12/ιβ/6). Αν και χρησιμοποίησε ανθρώπους συγγραφείς για να μας δώσει τη Βίβλο, ήταν Εκείνος που διάλεξε τι θα πουν και θα γράψουν. «Όλη η γραφή είναι θεόπνευστος, και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης· διά να ήναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν» (Β' Τιμ. 3/γ/16-17, Α' Κορ. 2/β/13).

(2) Ο Θεός είναι απόλυτα αξιόπιστος. Ξέρει όλη την αλήθεια, δεν ψεύ-

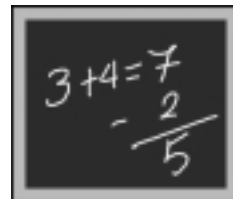
δεται ποτέ και είναι ικανός να πραγματοποιήσει όλα όσα υπόσχεται. Εμπιστευόμαστε στον Θεό όταν στηριζόμαστε σε όσα έχει πει στον γραπτό λόγο Του: «*Η πίστις είναι εξ ακοής· η δε ακοή διά του λόγου του Θεού*» (Ρωμ. 10/ι/17).

(3) Δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τον άνθρωπο για θέματα που αφορούν την πνευματική αλήθεια. Κανένας άνθρωπος ή ομάδα δεν μπορούν να μας πάνε στον ουρανό. Επομένως, οι διδασκαλίες που είναι προϊόντα ανθρώπων αξίζουν ν' απορριφθούν. «*Έστω ο Θεός αληθής, πας δε άνθρωπος ψεύστης*» (Ρωμ. 3/γ/4). Είναι φρόνιμο να κάνουμε όπως οι Ιουδαίοι στη Βέροια, που «*εδέχθησαν τον λόγον μετά πάσης προθυμίας, εξετάζοντες καθ' ημέραν τας γραφάς, αν ούτως έχωσι ταύτα*» (Πράξ. 17/ιζ/11).

(4) Η μομφή και η οργή του Θεού θα ακολουθεί καθέναν που αλλάζει το μήνυμά Του (Γαλ. 1/α/6-10, Αποκ. 22/κβ/18-19).

Ο Μωυσής μίλησε επίσης για τις **ευλογίες** για τον πιστό λαό: «*Φυλάττετε λοιπόν και κάμνετε αυτά· διότι αυτή είναι η σοφία σας και η σύνεσή σας ενώπιον των εθνών· τα οποία θέλουσιν ακούσει πάντα τα διατάγματα ταύτα και θέλουσιν ειπεί, Ιδού, λαός σοφός και συνετός είναι το μέγα τούτο έθνος*» (Δευτ. 4/δ/6). Οι εντολές του Θεού για τους Ισραηλίτες σχεδιάστηκαν για να ευλογήσουν τη ζωή τους (Δευτ. 5/ε/29 6/ς/24, 10/ι/12-13, 29/λθ/9). Το ίδιο ισχύει και για τις εντολές της Καινής Διαθήκης προς τους ανθρώπους όλων των εθνών σήμερα. Όσοι Τον υπακούνε πιστά θα

ευλογηθούν και τώρα και για πάντα (Α' Τιμ. 4/δ/8, Ματ. 6/ς/33, Μάρκ. 10/ι/29-30, Φιλιπ. 4/δ/4-7, Εφεσ. 1/α/3, Ρωμ. 12/ιβ/2).

Σε ό,τι αφορά το Ευαγγέλιο του Χριστού και τους ανθρώπους που αλλάζουν το μήνυμά Του, ο Θεός έχει την ίδια στάση που είχε και για το νόμο του Μωυσή. Ο Παύλος έγραψε, «*Υπάρχουσιν τινες, οι οποίοι σας τaráτπουσι και θέλουνσι να μετατρέψωσι το ευαγγέλιον του Χριστού. Αλλά και εάν ημεείς ή άγγελος εξ ουρανού σάς κηρύττη άλλο ευαγγέλιον παρά εκείνο, το οποίον σας κηρύξαμεν, ας ήναι ανάθεμα. Καθώς προείπομεν, και τώρα πάλιν λέγω· Εάν τις σας κηρύττη άλλο ευαγγέλιον παρά εκείνο, το οποίον παρελάβετε, ας ήναι ανάθεμα*» (Γαλ. 1/α/6-10).

(ii) Αλλαγές στη λατρεία

Ο Θεός θέλει ν' ακολουθούμε τις δικές Του οδηγίες σχετικά με τη λατρεία, και όχι τις ιδέες των ανθρώπων. Ο λαός Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη είχε διαταχθεί να μην υιοθετήσει πρακτικές λατρείας των άλλων λαών (Δευτ. 12/ιβ/29-31). «*Παν ό,τι προστάζω εγώ εις εσάς, τούτο προσέχετε να κάμνητε· δεν θέλεις προσθέσει εις αυτό ουδέ θέλεις αφαιρέσει απ' αυτού*» (Δευτ. 12/ιβ/32), και «*Δεν θέλεις εκκλίνει από πάντων των λόγων, τους οποίους εγώ προστάζω εις εσάς σήμερα, δεξιά ή αριστερά, διά να υπάγης κατόπιν άλλων θεών διά να λατρεύσης αυτούς*» (Δευτ. 28/κη/14). Έχουμε το παράδειγμα των

Ναδάβ και Αβιούδ, που δεν λάτρεψαν τον Θεό με τον τρόπο που Εκείνος είχε διατάξει. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; «Και εξήλθε πυρ παρά του Κυρίου, και κατέφαγεν αυτούς· και απέθανον» (Λευ. 10/ι/2). Συνήθως ο Θεός δεν τιμωρεί την αμαρτία αμέσως, αλλά αυτά τα δύο άτομα τα τιμώρησε ως παράδειγμα για μας (Α΄ Κορ. 10/ι/11, Ρωμ. 15/ιε/4). Όμως στο τέλος του κόσμου ο Θεός θα τιμωρήσει όλους τους αμαρτωλούς που δεν συγχωρέθηκαν (Εκκλ. 12/ιβ/13-14, Β΄ Κορ. 5/ε/10, Ρωμ. 6/ς/3, 23, 8/η/1).

Σήμερα, η Καινή Διαθήκη μάς αποκαλύπτει τον τρόπο που ο Θεός θέλει να λατρεύεται από τους Χριστιανούς. «Ο Θεός είναι πνεύμα· και οι προσκυνούντες αυτόν, εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώσι» (Ιωάν. 4/δ/24). Η καρδιά μας πρέπει να είναι ειλικρινής, και τα δόγματά μας (διδασκαλία) πρέπει να προέρχονται από τον Θεό. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει: να συμμετέχουμε στο Δείπνο του Κυρίου και να προσφέρουμε με ευχαρίστηση για την υποστήριξη του έργου του ευαγγελίου (Πράξ. 20/κ/7, Α΄ Κορ. 11/ια/20, 16/ις/2, Β΄ Κορ. 9/θ/7, Φιλίπ. 4/δ/15-17, Α΄ Κορ. 9/θ/6-14, Γαλ. 6/ς/6-10), να ψέλνουμε ψαλμούς που μας διδάσκουν και ύμνους που δοξάζουν τον Θεό (Εφεσ. 5/ε/19, Κολ. 3/γ/16, Πράξ. 16/ις/25, Ρωμ. 15/ιε/6, Εβρ. 13/ιγ/15), να προσευχόμαστε μαζί (Πράξ. 2:42, Α΄ Θεσ. 5:17, Α΄ Κορ. 14:15-16, Α΄ Τιμ. 2:12, 8) και να κηρύττουμε και να διδάσκουμε τον λόγο του Θεού (Πράξ. 11/ια/26, 13/ιγ/1, 20/κ/7-11, 27-28, 32, Α΄ Τιμ. 2/β/11-12, Β΄ Τιμ. 4/δ/1-5).

Αν αληθινά αγαπούμε τον Θεό θα θέλουμε να Τον λατρεύουμε με τον τρόπο που διάλεξε Εκείνος. Για ποιο λόγο κάποιος ειλικρινής Χριστιανός θα ήθελε να λατρεύει τον Θεό με τρόπο που δεν έχει εγκριθεί από Εκείνον; Επιτέλους, μόνο όταν Τον λατρεύουμε ειλικρινά, με τον τρόπο που αποκάλυψε στην Καινή Διαθήκη, ξέρουμε –χωρίς αμφιβολία– ότι η λατρεία μας Τον ευχαριστεί.

Αν όμως, **προσθέτουμε** άλλα είδη λατρείας, απομακρυνόμαστε από το λόγο Του. Η Καινή Διαθήκη δεν διδάσκει να λατρεύουμε τον Θεό με θυμιάματα, ανάβοντας κεριά μπροστά σε εικόνες, μετρώντας κομπολόγια ή κομποσχοίνια προσευχής, με μουσικά όργανα, με χορούς, με λιβανωτούς ή θυσιάζοντας ζώα. Όταν το κάνουμε αυτό, παύουμε να ευχαριστούμε τον Θεό και ευχαριστούμε τους εαυτούς μας ή άλλους ανθρώπους (Γαλ. 1/α/10, Ιωάν. 12/ιβ/43, Α΄ Θεσ. 2/β/4, 4/δ/1). Ο Ιησούς είπε για μερικούς ανθρώπους, «Εις μάτην με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίας, εντάλματα ανθρώπων» (Ματθ. 15/ιε/9). Η κοινωνία μας με τον Θεό εξαρτάται από την πίστη μας στο λόγο Του. «Πας όστις παραβαίνει και δεν μένει εν τη διδαχή του Χριστού, Θεόν δεν έχει· ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος έχει και τον Πατέρα και τον Υιόν» (Β΄ Ιωάν. 9).

(iii) Αλλαγές στη διδαχή

Χρειάζεται να επιστρέψουμε στη Βίβλο. Είναι ανάγκη να εξετάσουμε κάθε δόγμα που ακούμε, συγκρίνοντάς το με τη διδασκαλία του Θεού στη Βίβλο. «Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε»

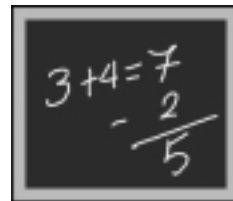
(Α΄ Θεσ. 5/ε/21). Ο Χριστιανός πρέπει να αγωνίζεται «διά την πίστιν, ήτις άπαξ παρεδόθη εις τους αγίους» (Ιούδα 3). Ο Παύλος είπε στον Τιμόθεο, «Κράτει το υπόδειγμα των υγιαινόντων λόγων, τους οποίους ήκουσας παρ' εμού, μετά πίστεως και αγάπης της εν Χριστώ Ιησού» (Β΄ Τιμ. 1/α/13).

Για τον ίδιο λόγο πρέπει επίσης να εκπαιδεύσουμε άλλους που θα συνεχίσουν να διδάσκουν τον λόγο του Θεού σωστά (Β΄ Τιμ. 2/β/2).

Ο Χριστός άρχισε ν' αποκαλύπτει το θέλημά Του στη διάρκεια της διακονίας Του στη γη, και πριν να επιστρέψει στον ουρανό, υποσχέθηκε ότι θα ολοκληρώσει την αποκάλυψη του θελήματός Του μέσω των Αποστόλων Του: «Έτι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζετε αυτά· όταν δε έλθω εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει **εις πάσαν την αλήθειαν**· διότι δεν θέλει λαλήσει απ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση θέλει λαλήσει, και θέλει σας αναγγείλει τα μέλλοντα» (Ιωάν. 16/ις/12-13).

Τήρησε ο Χριστός αυτή την υπόσχεση; Ναι, την τήρησε, και ολοκλήρωσε την αποκάλυψη του θελήματός Του πριν το τέλος του πρώτου αιώνα μ.Χ. Ο Πέτρος έγγραψε: «Καθώς η θεία δύναμις αυτού **εχάρισεν** εις ημάς **πάντα** τα προς ζωήν και ευσέβειαν, διά της επιγνώσεως του καλέσαντος ημάς διά της δόξης αυτού και αρετής» (Β΄ Πέτρ. 1/α/3). Δεδομένου ότι «πάντα» (δηλαδή όλες οι αλήθειες που χρειαζόμαστε για τη ζωή και την ευσέβεια) μας παραδόθηκαν στον πρώτο αιώνα, ο Θεός δεν έκρυψε καμία

διδασκαλία Του για να την αποκαλύψει στους επόμενους αιώνες. Συνεπώς, όλα τα άλλα “δόγματα”, που έχουν παραχθεί από άτομα ή σύνολα ανθρώπων μετά από τον πρώτο αιώνα, δεν είναι δόγματα Θεού.

$$3 + 4 = 7$$
$$- \frac{2}{5}$$

Ας μη ξεχνούμε ότι θα κριθούμε όχι με βάση τους λόγους των ανθρώπων αλλά τους λόγους του Χριστού. Ο Ιησούς είπε, «Ο αθετών εμέ, και μη δεχόμενος τους λόγους μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος τον οποίον ελάλησα, εκείνος θέλει κρίνει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. Διότι εγώ απ' εμαυτού δεν ελάλησα, αλλ' ο πέμψας με Πατήρ, αυτός μοι έδωκεν εντολήν, τι να είπω, και τι να λαλήσω» (Ιωάν. 12/ιβ/48-49, Ιωάν. 8/η/40, Δευτ. 18/ιη/18-19).

Δεδομένου ότι ο Χριστός ήταν τόσο προσεκτικός στο να διδάξει ακριβώς το θέλημα του Θεού, κανείς άλλος στη γη δεν έχει το δικαίωμα να διδάξει κάποιο δόγμα που δε μπορεί να βρεθεί στη Βίβλο.

3. Προσθέσεις και Αφαιρέσεις που κάνει ο ΘΕΟΣ

Όταν ο Ιησούς πέθανε επάνω στον σταυρό, ο Θεός **παραμέρισε** τον παλαιό νόμο που ο ίδιος είχε δώσει στον Ισραήλ μέσω του Μωυσή: «**Αφήρεσεν αυτό** εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού» (Κολ. 2/β/14), και το αντικατέστησε με το θέλημα του Χριστού, το οποίο αποκαλύπτεται στην

Καινή Διαθήκη (Εβρ. 10/ι/9, 9/θ/15-17, Γαλ. 3/γ/24-25).

Επίσης ο Θεός **αφαίρεσε** την αμαρτία, αλλά δεν το έκανε με το αίμα θυσιών των ζώων. «Διότι αδύνατον είναι αίμα ταύρων και τράγων να **αφαιρή** αμαρτίας» (Εβρ. 10/ι/4). Αντ' αυτού, ο Θεός έστειλε τον αναμάρτητο Υιό Του, για να πάρει τη θέση μας και να πληρώσει την ποινή του θανάτου για τις αμαρτίες μας. Ο Ιωάννης είπε για τον Ιησού, «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο **αίρων** την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάν. 1/α/29). Ο Ιησούς «εφανερώθη, διά να **σηκώση** τας αμαρτίας ημών» (Α' Ιωάν. 3/γ/5). Ο αμαρτωλός που άκουσε το Ευαγγέλιο, το πίστεψε, μετανόησε για τις αμαρτίες του, βαπτίστηκε στο νερό για την άφεση των αμαρτιών του και ομολόγησε πίστη στον Ιησού Χριστό, σώζεται (Πράξ. 2/β/38, 8/η/36-39, Ρωμ. 6/ς/34, Κολ. 2/β/12). «Και τώρα τι βραδύνεις; σηκωθείς βαπτίσθητι και **απολούσθητι** από των αμαρτιών σου, επικαλεσθείς το όνομα του Κυρίου» (Πράξ. 22/ιβ/16).

Με τον τρόπο αυτό ο Θεός **προσθέτει** τους ανθρώπους που σώζονται στην εκκλησία του Χριστού. «Εκείνοι λοιπόν μετά χαράς δεχθέντες τον λόγον αυτού, εβαπτίσθησαν· και **προσετέθησαν** εν εκείνη τη ημέρα έως τρεις χιλιάδες ψυχαι» (Πράξ. 2/β/41). «Ο δε Κύριος **προσέθετε** καθ' ημέραν εις την εκκλησίαν τους σωζόμενους» (Πράξ. 2/β/47, 5/ε/14,

11/ια/24, Ματ. 16/ις/18, Ρωμ. 16/ις/16).

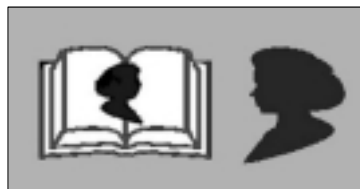
***

Όμως δεν κάνει μόνο προσθέσεις ο Κύριος. Επίσης **θα αποκόψει** τους χριστιανούς που δεν παράγουν τους καρπούς της δικαιοσύνης, εκτός και αν μετανοήσουν. «Παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, **εκκόπτει** αυτό· και παν το φέρον καρπόν, καθαρίζει αυτό, διά να φέρη πλειότερον καρπόν» (Ιωάν. 15/ιε/2, Ματ. 22/κβ/13-14, 25/κε/28-30). Όταν ο Χριστός επιστρέψει, «θέλει αποστείλει ο Υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και θέλουσι συλλέξει εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα, και τους πράττοντας την ανομίαν· και θέλουσι ρίψει αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί θέλει είσθαι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων» (Ματθ. 13/ιγ/41-43).

Επίσης όταν στην Αποκάλυψη (3/γ/5) λέει «δεν θέλω **εξαλείψει** το όνομα [του νικητή] εκ του βιβλίου της ζωής» εξυπακούεται ότι κάποια άλλα ονόματα πρόκειται να εξαλειφθούν από εκεί. Και τούτη θα είναι μια πολύ τραγική αφαίρεση...

Εάν μείνουμε πιστοί, μας περιμένουν μεγάλες ευλογίες στον ουρανό, και ο Θεός θα προμηθεύσει όλα όσα χρειαζόμαστε σ' αυτή τη ζωή. «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού, και την δικαιοσύνην αυτού· και ταύτα πάντα θέλουσι σας **προστεθή**» (Ματθ. 6/ς/33).

Από Συνεργάτη

Εμείς θα σώσουμε τα παιδιά μας;

Πριν από αρκετά χρόνια ήρθε στο σπίτι μας κάποια χριστιανή που ήταν έγκυος. Θυμάμαι, ακόμη το μεγάλο άγχος που είχε για το αν θα καταφέρει να μεγαλώσει σωστά το παιδί της και να το οδηγήσει στην πίστη του Χριστού.

Και ποια από εμάς δεν είχε ή δεν έχει αυτό τον άγιο πόθο! Να δούμε τα παιδιά μας να δέχονται και μάλιστα να υπηρετούν τον Κύριο. Σε όποια ηλικία και αν βρίσκονται, μικρά ή μεγάλα, ελεύθερα ή παντρεμένα.

Όμως, από τα παιδιά των αδελφών, άλλα έχουν δεχτεί τον Κύριο, άλλα βρίσκονται με το ένα πόδι στην εκκλησία και το άλλο στον κόσμο, και άλλα έχουν απομακρυνθεί τελείως.

Τι έχει συμβεί; Δεν ισχύει, λοιπόν, για όλους το «*Θα σωθείς συ και ο οίκος σου,*» όπως διδάσκουν μερικοί;

Συχνά ακούμε από γονείς το αγωνιώδες ερώτημα: «*Τι λάθος έκανα και το παιδί μου δεν έμεινε στο δρόμο του Θεού;*»

Κατ' αρχήν, ποια μπορεί να πει πως στην ανατροφή των παιδιών της δεν έκανε λάθη; Εγώ έκανα αρκετά. Πιστεύω το ίδιο κι εσείς. Αλίμονο λοιπόν αν η σωτηρία των παιδιών μας ήταν κάτι που εξαρτάται από την τέλεια ανατροφή που δίνουμε εμείς οι γονείς ή από την αλάνθαστη ζωή που ζήσαμε μπρος στα μάτια τους...

Μάλιστα, καθώς ο λόγος του Θεού βεβαιώνει ότι «*εις πολλά παίομεν άπαντες*» (Ιακ. 3/γ/2), αν όλα εξαρτώνται από εμάς, τότε το "ζήτημα" είναι χαμένο από την αρχή.

Αλλά κι εκείνοι των οποίων τα παιδιά είναι όλα του Κυρίου, ποτέ ας μην καυχηθούν ότι ήταν δικό τους κατόρθωμα που σώθηκαν!

«*Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι*» (Α' Τιμ. 2/β/4). Όσο θέλει να σωθεί το δικό μας το παιδί, άλλο τόσο θέλει να σωθεί και το παιδί του γείτονα, διότι «*δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός*» (Πράξ. 10/ι/34).

Ο Κύριος εργάζεται με τις διάφορες περιστάσεις, ώστε να οδηγήσει τους ανθρώπους σε μετάνοια. Ο Παύλος ρωτάει τον καθένα: «*Καταφρονείς τον πλούτον της χρηστότητας αυτού και της υπομονής και της μακροθυμίας, αγνοών ότι η χρηστότης του Θεού σε φέρει εις μετάνοιαν;*» (Ρωμ. 2/β/4).

Το ίδιο λοιπόν κάνει και για τα παιδιά μας. Στο έργο αυτό του Θεού εμείς είμαστε απλοί συνεργάτες. Και είτε είμαστε καλοί συνεργάτες είτε κακοί, ο Θεός θα κάνει ό,τι χρειαστεί για να σωθεί όποιος προσωπικά το θελήσει.

Η σωτηρία είναι έργο του Θεού αλλά η απόφαση για την αποδοχή της είναι προσωπική ευθύνη του καθενός. Ο άνθρωπος πλάστηκε ηθικά ελεύθερος και θ' ακολου-

Ύστερα από μακρόχρονη απουσία επανεμφανίζεται η στήλη για τις γυναίκες, η οποία ελπίζουμε να είναι πλέον τακτική, όπως το έχουν ζητήσει επανειλημμένα πολλές αναγνώστριες.

θήσει τον Θεό μόνο όταν ο ίδιος προσωπικά και με δική του ευθύνη αποφασίσει ν' ανταποκριθεί στην πρόσκληση του Ευαγγελίου.

Στη Γένεση διαβάζουμε πώς ο Θεός κατέβαινε στην Εδέμ και συνομιλούσε με τους Πρωτόπλαστους. Σίγουρα τους δίδαξε πολύ ωραία πράγματα. Και όμως, με δάσκαλο τον ίδιο τον Θεό, εκείνοι έκαναν την λάθος επιλογή!..

Τα γράφω αυτά επειδή πολλές φορές, είτε από μόνες μας είτε επειδή κάποιοι άλλοι μας διδάσκουν λανθασμένα, φορτωνόμαστε ενοχές και ταλαιπωρούμαστε σκεπτόμενες ότι αποτύχαμε να οδηγήσουμε τα παιδιά μας στον Χριστό! Το «**εσύ και ο οικος σου**» ο Παύλος δεν το είπε στον καθένα αλλά μόνο στο δεσμοφύλακα των Φιλιππων – και όπως του το είπε έτσι και έγινε, οι οικιακοί του πίστεψαν και σώθηκαν. Όμως του το είπε προφητικά, με θεία αποκάλυψη, επειδή ο Θεός γνωρίζει από πριν ό,τι πρόκειται να συμβεί.

Αντίθετα ο Χριστός είπε: «**Δεν ήλθον να βάλω ειρήνην, αλλά μάχαιραν. Διότι ήλθον να διαχωρίσω άνθρωπον κατά του πατρός αυτού, και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής, και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής. Και εχθροί του ανθρώπου θέλουσιν είσθαι οι οικιακοί αυτού**» (Ματθ. 10/1/34-36). Επίσης ο Ίδιος εξήγησε για τα ανδρόγυνα ότι, «**εν τη νυκτί εκείνη θέλουσιν είσθαι δύο επί μιάς κλίνης· ο εις παραλαμβάνεται, και ο άλλος αφίνεται**» (Λουκ. 17/12/34).

Τι θα γίνει λοιπόν με τα παιδιά μας; Δεν υπάρχει κάτι που περνάει από το χέρι μας; Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε σε τίποτα;

Το βέβαιο είναι ότι ο Κύριος θα κάνει το καλύτερο δυνατό. Εμείς, από το μέρος μας, θα συνεχίσουμε με προσευχή και συνεργαζόμενοι με τον Κύριο. Ο σπόρος του θείου λόγου, που φυτεύτηκε στις καρδιές των παιδιών μας, θα καρποφορήσει όταν έρθουν οι κατάλληλες συνθήκες.

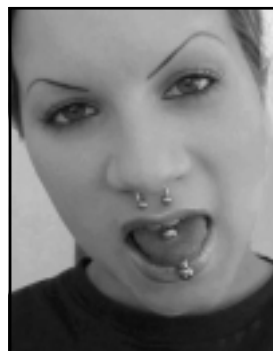
Έχουμε πολλά παραδείγματα ανθρώπων που μεγάλωσαν σε οικογένειες πιστών και μετά απομακρύνθηκαν. Κάποια στιγμή όμως επέστρεψαν ειλικρινά μετανοημένοι και έγιναν θερμοί πιστοί, πολύ πιο σωστοί από άλλους που έμειναν σε μακρόχρονη χλιαρότητα, προσπαθώντας να συμβιβάσουν το φως και το σκοτάδι, τον Χριστό και τον κόσμο...

Ένας Αγγλικανός ιεροκήρυκας μας διηγήθηκε ότι από νεανική αντίδραση ο γιος του είχε γίνει άθεος κομμουνιστής. Μάλιστα πήγε για σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας, που εκείνη την εποχή ήταν το κέντρο της αθεΐας. Το αποτέλεσμα ήταν ο νέος αυτός να πιστέψει στον Χριστό ακούγοντας –και προφανώς βλέποντας– το Ευαγγέλιο από έναν απλό Ρώσο Ορθόδοξο λαϊκό. Δέχτηκε τον Χριστό και ως άλλος άσωτος γιος γύρισε πίσω στην οικογένειά του αληθινά σωσμένος.

Ας μην αποκάμνουμε, λοιπόν, κι ας μην επιτρέπουμε στον Σατανά και σε κακούς διδασκάλους να μας παιδεύουν άδικα με αισθήματα ενοχής!

• Παρακαλούνται οι αναγνώστες να διαβάσουν με προσοχή και τη σχετική
ανάπτυξη στη σελίδα 27 του παρόντος τεύχους

Ενώτια και έρρινα [4]

Εικ. 1

Ύστερα από την διευκρινιστική παρένθεση που ανοίξαμε στο προηγούμενο τεύχος, επιστρέφουμε στη συζήτηση για το κεντρικό θέμα αυτής της σειράς, που είναι τα οποιαδήποτε “πρόσθετα” που μπορεί ή δε μπορεί, που πρέπει ή δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται από κάποιον ή κάποια που φέρουν την ιδιότητα του “Χριστιανού”.

Από την επιθυμία κάποιου ανθρώπου να ξεχωρίσει με κάποιο τρόπο, να εκφράσει το καλλιτεχνικό του αίσθημα ή να ζητήσει να διορθώσει κάποια σωματική ατέλεια, ως το σημείο να γίνεται ΥΠΟΔΟΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΜΟΔΑ, υπάρχει τεράστια απόσταση και, δυστυχώς, εκείνο που αποτελεί πρόβλημα σήμερα, κυρίως μεταξύ των νέων, δεν είναι τα πρώτα αλλά το δεύτερο.

Με άλλα λόγια, ο νέος ή η νέα που κάνουν σουρωτήρι τα αυτιά, τη μύτη, τον αφαλό και άλλα περισσότερο απόκρυφα μέλη του σώματός τους, τις περισσότερες φορές τουλάχιστον κινούνται κάτω από την πίεση μιας παρέας, μιας υποκοουλτούρας ή της μόδας που επιβάλλουν τα ΜΜΕ και οι σκοτεινοί “αστέρες” του στερεώματος της ποπ, της ροκ, της ρέγκε κ.λπ. μουσικών κινημάτων ή των σπορ (ποδόσφαιρο, μπάσκετ κ.λπ.).

Δυστυχώς, οι φωτογραφίες 1 και 2,

με τους κρίκους και τα πολλαπλά τατουάζ –όσο φοβερές κι αν είναι στη θέα τους– δεν είναι ενδεικτικές των “ορίων” στα οποία μπορεί να οδηγηθεί κανείς, αφού αυτά προχωρούν μέχρι και τον χειρουργικό ακρωτηριασμό άκρων (αυτιών, δακτύλων, ποδιών κ.λπ.), όπως φαίνεται και στη φωτογραφία που δημοσιεύουμε, από την ιστοσελίδα της διαβόητης “Εκκλησίας της Τροποποίησης του Σώματος” [Church of Body Modification] (Εικ. 3).

Πώς έφτασε ο άνθρωπος της εικόνας 3 να επιδεικνύει “με καμάρι” τα κομμένα δάχτυλα των χεριών του και το παραμορφωμένο πρόσωπο και σώμα του; **Είναι μάλλον βέβαιο πως όλα αυτά άρχισαν από κάποια νεανική “τρέλα”, δυστυχώς όμως προχώρησαν εκεί από όπου δεν υπάρχει πλέον επιστροφή...**

Αλλά μην νομίζετε πως όλα τούτα είναι έργο και απασχόληση μόνο του

Εικ. 2

Εικ. 3

Εικ. 4. Ποιος πρακτικός λόγος επιβάλλει στον ΟΤΕ, να διαφημίζει τα προϊόντα της προβάλλοντας τα τατουάζ και το *pearcing* (τρύπημα) ;

υπόκοσμου. Οι πρόσφατες διαφημίσεις της κρατικής COSMOTE –με το τατουάζ (Εικ. 4) και τον χαλκά στον αφαλό μιας νέας (δεν εικονίζεται)– με τις οποίες προβάλλει προς τη νεολαία την κινητή της τηλεφωνία, τι άλλο κάνουν παρά κατευθύνουν τους νέους στην κακή αυτή “μόδα”;

Αναμφίβολα κάτι συντελείται κρυφά πίσω από τις πλάτες του κόσμου, όπου ύποπτοι και αδιόρατοι μηχανισμοί συνεργάζονται διαφθείροντας τις ανθρώπινες συνειδήσεις και διαστρέφοντας τα αισθητήριά τους.

Ούτε η φαντασία των αγαπητών αναγνωστών δεν μπορεί να φτάσει σ' αυτά τα σκοτεινά κανάλια. Ας προσέξουμε για παράδειγμα τι λένε οι ίδιοι οι πρωθητές αυτών των μεθοδεύσεων. Η Εκκλησία Τροποποίησης του Σώματος δηλώνει ότι: (οι υπογραμμίσεις του «Τ»),

«Είναι μια διαθρησκευτική εκκλησία τα μέλη της οποίας εφαρμόζουν μια συλλογή αρχαίων τελετών μεταλλαγής του σώματος που όπως πιστεύουν είναι βασικές για την πνευματική σωτηρία. Πιστεύουν ότι ειδικά σ' αυτούς τους αβέβαιους σύγχρονους καιρούς είναι διπλά σπουδαίο να μην λησμονηθούν ποτέ αυτές οι δραστηριότητες και ότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε την πνευματική μας κατάπτωση» (sic).

Θέλετε να διαβάσετε και άλλα;

«Είναι πιστεύω μας ότι αποτελούμαστε από δύο μέρη –μια φυσική ύπαρξη,

το νου και το σώμα, και μια πνευματική ύπαρξη, την ψυχή. Είναι πιστεύω μας ότι επιφέροντας μεταλλαγές στο σώμα και συμμετέχοντας σε τελετές μεταλλαγής ενισχύονται οι δεσμοί ανάμεσα στο νου, το σώμα και την ψυχή και εξασφαλίζεται ότι ζούμε ως πνευματικά τέλεια και υγιή άτομα»...

Και τι εννοούν όταν λένε τελετουργικό χειρισμό των σωμάτων; Το κρέμασμα του σώματος, το τράβηγμα από γάντζους καρφωμένους στο σώμα, την εξαντλητική νηστεία, το δέσιμο, το σφίξιμο με κορσέδες και άλλες τελετουργίες που θέτουν σε δοκιμασία, ταλαιπωρούν και ωθούν στα όρια τη σάρκα με σκοπό την “βελτίωση” του πνεύματος(!)...

Στο σημείο αυτό θέλουμε ν’ αναρωτηθούμε αν είναι τυχαίο που εργαστήρια τατουάζ κ.λπ. που υπάρχουν ήδη στην Αθήνα διαφημίζονται στο περιοδικό «ABATON» (βλ. Εικ. 5), που είναι γνωστό για τις περίεργες απόψεις του σε ό,τι αφορά τη θρησκεία και τη μεταφυσική.

Δεν θα λησμονήσουμε ότι η όλη διαδικασία έχει την έκφρασή της και μέσα στον χριστεπώνυμο κόσμο, αν κρίνει κανείς από παραστάσεις τατουάζ με σαφή θρησκευτικό χαρακτήρα, όπως αυτή στην εικόνα 6 και πολλές άλλες που θα αναφερθούν στη συνέχεια.

Συνεπώς, αντιλαμβάνεστε ότι το ζήτημα δεν είναι τόσο απλό, όπως ίσως φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Επιφυλασσόμαστε, λοιπόν, να παραθέσουμε και στοιχεία σε επόμενα τεύχη. **Π**

[Συνεχίζεται]

Εικ. 5 – Διαφήμιση εργαστηρίου τατουάζ στο περιοδικό “ABATON”

Εικ. 6 – Έλληνας στρατιώτης σε ειρηνευτική δύναμη. Το τατουάζ του σταυρού είναι “φυλακτό” ή έχει κάποια άλλη σημασία; (Περιοδικό “Ε”)

«ΣΕΙΣ ΕΙΣΘΕ ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΗΣ»

Ηταν εφέτος το καλοκαίρι που το ακούσαμε από αγαπητή αδελφή και δε μπορούσε να περάσει απαρατήρητο.

«Είμαστε το “αλάτι της γης”, όπως είπε ο Χριστός, και δε μπορεί να είναι αλλιώς επειδή Εκείνος πάντα γνώριζε τι έλεγε. Εμείς τώρα από την πλευρά μας το ξέρουμε και καμαρώνουμε σαν “γύφτικο σκεπάρνι”, που έχουμε αυτό το σπουδαίο “ρόλο”...».

Αλλά η αδελφή μας είχε κάτι ακόμη να πει, ότι δηλαδή **«έχουμε κλειστεί και έχουμε “πετρώσει” μέσα στις αλατιέρες μας».**

Το ερώτημα που τίθεται, συνεπώς, είναι κατά πόσον οι άνθρωποι αισθάνονται αυτή την αλήθεια; Πόσο αντιλαμβάνονται ότι οι άλλοι άνθρωποι που μένουν δίπλα τους, εργάζονται στο διπλανό γραφείο ή στο διπλανό πάγκο, ΕΙΝΑΙ ΑΛΑΤΙ;

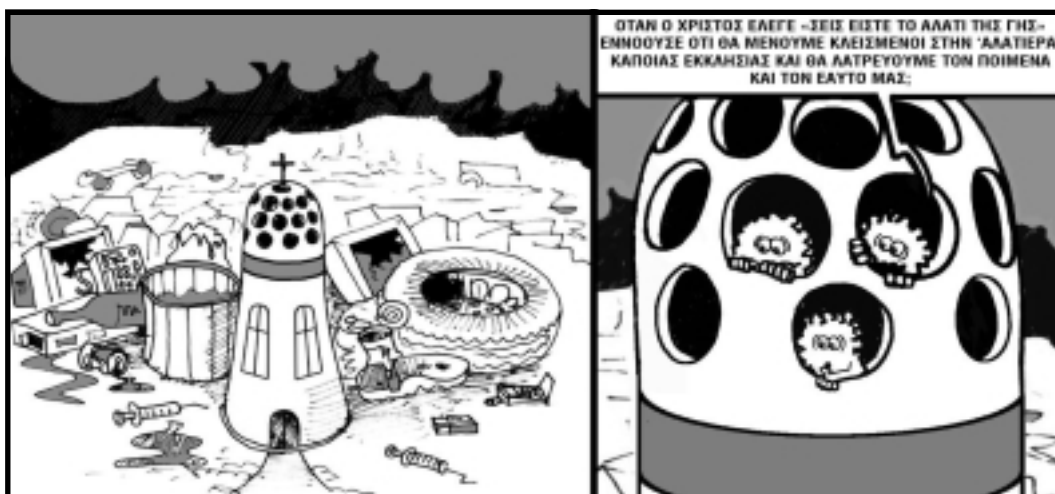
Δεν πρόκειται να κάνουμε εδώ ανάλυση των λόγων του Κυρίου, επειδή

όλοι έχουμε διαβάσει και ακούσει πολλά για τη μεγάλη σημασία που έχει το αλάτι στην ανθρώπινη ζωή και πώς θα έπρεπε κι εμείς –αφού λέμε ότι είμαστε «το αλάτι της γης»– να επιδρούμε στο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε.

ΑΛΛΑ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ με τους σημερινούς Χριστιανούς; Πόσο ανταποκρινόμαστε σ’ αυτή μας την αποστολή;

Δυστυχώς η πραγματικότητα επιβεβαιώνει την διαπίστωση της αδελφής, που αναφέραμε παραπάνω. Ο κόσμος γύρω μας υποφέρει, πάσχει, φθείρεται, κινδυνεύει, αλλά εμείς –το αλάτι της γης– έχουμε “βολευτεί” μέσα στις “αλατιέρες” μας (διάβαζε Εκκλησίες) και εκεί ολοκληρώνουμε τη ζωή μας λιβανίζοντας εαυτούς και αλλήλους...

Ο καλλιτέχνης του «Τ» συνέλλαβε το παρακάτω όμορφο σκίτσο. Αν μια εικόνα αξίζει περισσότερο από 1000 λέξεις, το δημοσιεύουμε με την ελπίδα να γεννήσει χρήσιμες σκέψεις! **Τ**

Ένας πολύ κακός άνθρωπος

Ή μήπως όχι;..

Όταν ήμασταν μικρά παιδιά μερικοί είχαν την κακή συνήθεια, όταν ήθελαν να καταραστούν κάποιον, να τον “στέλνουν” στον Διάβολο. Αυτό όμως θεωρείτο πολύ κακό στη συνείδηση των περισσότερων, πολλοί μάλιστα ούτε καν ήθελαν να αναφέρεται το όνομα του Πονηρού, γι’ αυτό και τον έλεγαν “ο εξαποδώ”.

Ασφαλώς, ούτε το να φλασφημείς ούτε το να καταριέσαι είναι σωστό για έναν χριστιανό. Όμως και το να αποσιωπάς εντελώς την ύπαρξη ενός πνευματικού όντος, περικλείει έναν σοβαρό κίνδυνο για τον οποίο κάποτε θα βρεθείς στην ανάγκη να μιλήσεις, ίσως όμως τότε να είναι κάπως αργά ή και πολύ αργά...

Το παρόν άρθρο, λοιπόν, θέλει να θυμίσει ότι οι ιεροί συγγραφείς δεν ήταν τόσο “ευαίσθητοι” απέναντι σε αυτόν τον πνευματικό εχθρό και μάλλον αναφέρθηκαν στο όνομά του αρκετά συχνά.

Έτσι μετρώντας στην Καινή Διαθήκη βρίσκουμε ότι ως **Διάβολος** αναφέρεται 30 φορές, ως **Σατανάς** αναφέρεται 36 φορές και επίσης 64 φορές αναφέρονται οι **δαίμονες**, δηλαδή ένα σύνολο πάνω από 130 φορές –αφού υπάρχουν και άλλα επίθετα, όπως “αντίδικος”,

“δράκων”, “όφις” κ.λπ.– κι αυτό δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητο, όταν π.χ. η λέξη αγάπη αναφέρεται μόνο 115 φορές.

Υπάρχει εντούτοις κάτι που αφορά ειδικά τον απόστολο Παύλο, ο οποίος παρουσιάζεται στις Επιστολές του όχι απλά να αναφέρει το όνομα και το έργο του Σατανά, αλλά επιπλέον, **ΝΑ ΠΑΡΑΔΙΔΕΙ Σ’ ΑΥΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ**.

Έτσι για παράδειγμα στην Α΄ Κορ. 5/ε/5, αναφερόμενος σε κάποιον αδελφό που αμάρτησε, διατάζει τους αδελφούς «**παραδούναι τον τοιούτον τω Σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου**». Επίσης γράφει ότι τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο τούς παρέδωσε «**τω Σατανά, ίνα παιδευθώσιν**» (Α΄ Τιμ. 1/α/20). Θα μπορούσαμε μάλιστα να βρούμε και άλλες περιπτώσεις όπου, χωρίς να αναφέρεται ονομαστικά ο Σατανάς, στην πραγματικότητα χρησιμοποιείται ως μέσον πνευματικής πειθαρχίας και τιμωρίας.

Με άλλα λόγια εκείνο που διαπιστώνουμε εδώ είναι ότι ο απόστολος Παύλος θεωρούσε ΚΑΘΗΚΟΝ δικό του και της Εκκλησίας, μερικές φορές τουλάχιστον, να τιμωρούν κάποιους παραδίδο-

ντάς τους στον Σατανά «**εις όλεθρον της σαρκός**».

Βέβαια, αυτό δεν γινόταν με κακό σκοπό. Δεν γινόταν για να εκδικηθούν κάποιους που δεν τους ήταν αρεστοί ή που δεν ήταν πρόθυμοι να υποτάξουν τη θέληση και τη λογική τους στην όποια συγκυριακή ηγεσία (ούτε έχει σχέση με πράξεις επηρεασμένες από την πολιτική, όπως π.χ. το ανάθεμα του Ελευθ. Βενιζέλου από την Ελλαδική Εκκλησία). Αντίθετα γινόταν με σκοπό παιδαγωγικό, αφού το αποτέλεσμα εκείνης της παράδοσης θα ήταν «**ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου**».

Οπως όμως συμβαίνει σε πλείστες άλλες περιπτώσεις, σήμερα βλέπουμε την εκκλησία στις διάφορες μορφές της, να ενεργεί αντίθετα από την αποστολική διδασχά, και να έχει λησμονήσει παντελώς αυτή την υποχρέωσή της. Μάλιστα συμβαίνει το οξύμωρο, αντ' αυτού, να επιδίδεται μάλλον σε μια αμφίβολης αποτελεσματικότητας "διακονία εκβολής δαιμονίων".[1].

Παρακαλείται, λοιπόν ο αναγνώστης, να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που άκουσε ή είδε ή είχε την εμπειρία σε κάποια εκκλησία να παραδίδεται κάποιος στον Σατανά. Εμείς πάντως δεν το είδαμε ποτέ ούτε νομίζουμε ότι υπάρχουν πολλές τέτοιες περιπτώσεις σήμερα σε παγκόσμια κλίμακα.

Τι συμβαίνει; Μήπως ανάμεσα στους σημερινούς χριστιανούς δεν υπάρχουν πια "τόσο άτακτοι", και γι' αυτό δεν χρειάζονται ανάλογα πειθαρχικά μέσα; Μήπως είχε άδικο ο Παύλος που τα εφάρμοσε; Ή μήπως οι σημερινοί ποιμένες της εκκλησίας δεν θεωρούν τους εαυτούς τους ικανούς να προχωρήσουν σε ανάλογη πράξη; Μήπως, τελικά, –που μάλλον είναι το πιθανότερο– υ-

πάρχει τόση πνευματική ακαθαρσία που δεν θα ήξερε κανείς ποιον από όλους –ή μήπως πολλούς– θα έπρεπε να παραδώσει εις τον Σατανά;

Με τον τρόπο αυτό όμως η εκκλησία ΕΧΑΣΕ ένα από τα δραστικότερα μέσα που είχε για την εξασφάλιση της ηθικής και πνευματικής της καθαρότητας.

Αναμφίβολα είναι πολλοί εκείνοι που σήμερα αναγνωρίζουν την κακή κατάσταση της εκκλησίας και αρκετοί από αυτούς προσεύχονται ζητώντας από τον Κύριο "να καθαρίσει Εκείνος" το λαό Του.

Όμως αυτό δεν είναι έργο που οφείλει ή υπόσχεται να το κάνει ο Κύριος σήμερα. Οπωσδήποτε θα το κάνει την έσχατη ημέρα, όταν θα καλέσει τους γνήσιους δικούς Του, αφήνοντας πίσω (ή έξω) όλους τους νόθους, εκείνους που ουδέποτε εγνώρισε (Ματθ. 7/ζ/23). Στο μεταξύ όμως, δηλαδή στην παρούσα φάση της ιστορίας, το έργο αυτό έχει ανατεθεί στην Εκκλησία, η οποία και είναι υπεύθυνη να το εφαρμόζει για τη δική της υγεία και ασφάλεια.

Η αποστολική εντολή είναι σαφής και συγκεκριμένη: «**Εκβάλετε τον κακόν εκ μέσου υμών**» (Α΄ Κορ. 5/ε/13). Αλλά ποιος είναι αυτός «**ο κακός**» που πρέπει να εκβάλλει η εκκλησία από ανάμεσά της; Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο απόστολος Παύλος, που υπενθυμίζει στους Κορίνθιους ότι «**σας έγραψα, να μη συναναστρέφησθε, εάν τις, αδελφός ονομαζόμενος, ήναι πόρνος, ή πλεονέκτης, ή ειδωλολάτρης, ή λοίδορος, ή μέθυσος, ή άρπαξ· με τον τοιούτον μηδέ να συντρώγητε· (...)** Δεν κρίνετε σεις τους έσω;» (Α΄ Κορ. 5/ε/11-12).

Από τα παραπάνω διακρίνουμε πως η αποστασιοποίηση των πιστών μελών

της εκκλησίας αφορά όχι μόνο τους "μεγάλους αμαρτωλούς", δηλαδή πόρνους και ειδωλολάτρες, αλλά επίσης και τους πλεονέκτες και τους άρπαγες και τους λοίδορους... Με άλλα λόγια κάθε μορφής αμαρτία που μπορεί να γίνει φανερή προς τα έξω!

Πότε έγινε αυτό για τελευταία φορά στη ζωή της εκκλησίας που ζείτε; Πότε κάποιος πλεονέκτης «**όστις είναι ειδωλολάτρης**», απομακρύνθηκε από την εκκλησία σας ή, κατά την αποστολική συμβουλή, παραδόθηκε εις τον Σατανά «**εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου**»;

Η ισχυριστεί βέβαια κάποιος, ότι αυτή είναι αυστηρή ποινή. Δεν θα πούμε το αντίθετο. Τι είναι όμως καλύτερο, να αφήσεις τον άνθρωπό σου να λιώσει από τη γάγγραινα ή να τον πας στο χειρουργείο για να βγει το κακό από μέσα του;

Και οι χειρότερες μορφές γάγγραινας δεν είναι αυτή στο σώμα μας αλλά **(α) Η ΑΜΑΡΤΙΑ** και **(β) Η ΑΝΟΧΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ**, που και τα δύο υπάρχουν άφθονα στις σημερινές εκκλησίες.

Δεν αμφιβάλλουμε ότι εδώ θα βρεθούν κάποιοι έτοιμοι να υποστηρίξουν ότι η αγάπη τους είναι "τόσο μεγάλη", ώστε αδυνατούν να επιβάλλουν τέτοια "επιτίμια". Με άλλα λόγια λένε ότι αυτοί αγαπούν περισσότερο τους αμαρτωλούς ή την εκκλησία από ό,τι ο Παύλος... Είναι ποτέ αυτό δυνατό;

Άλλοι πάλι φτάνουν στο αντίθετο άκρο, επειδή εκδιώκουν από την εκκλησία εκείνους που δεν συμφωνούν απόλυτα με τις δογματικές τους απόψεις είτε επειδή δεν συμφωνούν με τους δι-

κούς τους κώδικες ντυσίματος, κουρέματος κ.λπ.

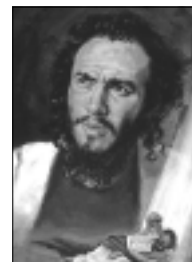
Επιτέλους, ήταν τόσο κακός άνθρωπος ο απόστολος Παύλος, ώστε να παραδίδει ανθρώπους εις τον Σατανά; Ή μήπως πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι σήμερα είμαστε τόσο αδιάφοροι για τα πράγματα του Θεού, ώστε να μην μας ενδιαφέρει το κατά πόσον θα σωθεί το πνεύμα του αμαρτωλού «εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού»; Για να μην πούμε και το άλλο, δηλαδή κατά πόσο μας ανησυχεί ποια κατάληξη περιμένει το δικό μας πνεύμα...

Οχι, ο ΠΑΥΛΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ! Ο Παύλος αγαπούσε την εκκλησία και τους πιστούς πολύ περισσότερο από καθέναν από εμάς τους όψιμους πιστούς του 21ου αιώνα.

Εμείς δεν αγαπούμε και αδιαφορούμε για τους αδελφούς, και παραγνωρίζουμε τους νόμους του Θεού και τις υποχρεώσεις μας απέναντί τους.

Ας το ξανασκεφτούμε, λοιπόν, κι ας καταλάβουμε πως όσο δεν θέλουμε να εφαρμόσουμε την παιδαγωγική του Θεού, εμείς μεν θα γινόμαστε πιο κακοί κι οι εκκλησίες ακόμη λιγότερο χριστιανικές. **Τ**

[1] Είναι σίγουρα περίεργο –και δέχεται πολλές ερμηνείες– το γεγονός ότι στις ημέρες του Χριστού υπήρχαν τόσοι πολλοί δαιμονισμένοι. Εντούτοις, είναι φανερό ότι η αποστολική εκκλησία δεν ενδιαφερόταν να εκβάλλει δαιμόνια –όπως διατείνονται ότι κάνουν κάποιοι χαρισματικοί– αλλά αντίθετα φρόντιζε να διατηρεί το δικό της "σώμα" καθαρό από την αμαρτία.

Τίνος είναι η εκκλησία;

Ηελληνική γλώσσα, όπως και οι άλλες γλώσσες που έχουμε υπόψη μας, διαθέτουν έναν τρόπο για να προσδιορίζουν σε ποιον ανήκει κάτι.

Οι ευρωπαϊκές γλώσσες για παράδειγμα έχουν μικρές λεξούλες που ονομάζονται “κτητικές αντωνυμίες” και έτσι π.χ. λέμε το σπίτι **μου**, το σπίτι **σου**, το σπίτι **του**, (**my** house, **your** house) κ.λπ. Άλλες γλώσσες, όπως η εβραϊκή, εκτός από τις κτητικές αντωνυμίες χρησιμοποιούν ειδικές καταλήξεις που εξυπηρετούν στον ίδιο σκοπό.

Πάντως, είτε με τον ένα τρόπο είτε με τον άλλο, γίνεται σαφές και οριστικό ότι αυτό το πρόσωπο, ζώο ή πράγμα ανήκει σ’ εμένα ή κάποιον άλλον.

Υπάρχει όμως κάτι που, ενώ αποτελείται από ανθρώπους, **ΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΤΡΟΠΟ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ**, κι αυτό –όσο κι αν φαίνεται παράξενο– **είναι Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ**.

Εμείς, βέβαια, μαθημένοι από τον τρόπο που μιλάμε π.χ. για τα βιβλία μας ή τα ρούχα μας, συνηθίζουμε να λέμε, «*η εκκλησία μου κι εκκλησία σου*», «*η εκκλησία του Παύλου ή του Χρυσόστομου*», «*η εκκλησία των Ορ-*

θοδόξων ή των Καθολικών», «*η εκκλησία του Σακελλάρη ή του Κυριακάκη*» κ.ο.κ. Αυτό όμως είναι μεγάλο λάθος.

Εντελώς αντίθετα από εμάς, η Καινή Διαθήκη ποτέ δεν ακολουθεί ούτε και διδάσκει αυτό το σχέδιο. Καμία εκκλησία της Καινής Διαθήκης δεν ανήκει σε άνθρωπο ούτε σε ανθρώπινο οργανισμό ή σύστημα.

Βέβαια ο Ιησούς Χριστός είπε «**Θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου**» (Ματθ. 16/18), και ο Παύλος έγραψε «**προς την εκκλησίαν του Θεού την ούσαν εν Κορίνθω**» (Α΄ Κορ. 1/α/2), ή «**σας ασπάζονται αι εκκλησίαι του Χριστού**» (Ρωμ. 16/16).

Ποτέ όμως κανένας συγγραφέας της Βίβλου δεν αναφέρει “προς την εκκλησία ΜΟΥ...” ή εκκλησίες ΜΑΣ...”, “προς την εκκλησία του Ιακώβου...”, “η εκκλησία των Ιουδαϊζόντων” ή “η εκκλησία των Νικολαϊτών”.

Κάθε φορά που χρειάστηκε να προσδιοριστεί κάποια εκκλησία ξεχωριστά από τις άλλες, χρησιμοποιήθηκε απλά η γεωγραφική τοποθε-

σία [**«προς τον άγγελον της εκκλησίας της Εφέσου»**] είτε το σπίτι μέσα στο οποίο αυτή λειτουργούσε [**«την κατ' οίκον σου εκκλησίαν»**] (Αποκ. 2/β/1, Φιλ. 1/α/2), ποτέ όμως δεν ειπώθηκε «η εκκλησία του ...Φιλήμονα» κ.λπ.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι η εκκλησία **ΑΝΗΚΕΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΘΕΟ!** Κανένας άλλος δεν έχει “δικαιώματα” επάνω της, κανένας δεν την κληρονομεί από τον πατέρα του, κανένας δε μπορεί να την “αγοράσει”, κανένας δε μπορεί να την “μεταβιβάσει” στον γιο ή τον ανηψιό ή τον γαμπρό του...

Συμπερασματικά, λοιπόν, οφείλουμε να παραδεχτούμε πόσο λάθος είναι αυτή η πρακτική – είτε τη χρησιμοποιούμε ως “ταυτότητα” είτε την χρησιμοποιούμε κυριολεκτικά.

Και τι πρέπει να ειπωθεί για όλους εκείνους που χρησιμοποιούν τον όρο “εκκλησία” με τρόπο που να δείχνει ότι αυτή ανήκει σε κάποιο πρόσωπο ή οργάνωση ή σύστημα; Αυτοί

- ΕΙΤΕ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
- ΕΙΤΕ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ ΛΕΝΕ
- ΕΙΤΕ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ...

ΜΕ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΙ;

Απαντούμε σε ένα ζήτημα που έχει τεθεί κατά καιρούς, σχετικά με τα ονόματα που πρέπει να δίδονται στα παιδιά. Ως γνωστόν άλλοι προτιμούν να χρησιμοποιούν αποκλειστικά βιβλικά ονόματα, ενώ άλλοι θέλουν να χρησιμοποιήσουν το όνομα κάποιου συγγενούς ή κάποιο άλλο. Η Καινή Διαθήκη δεν έχει διδασκαλία γι' αυτό το θέμα. Μάλιστα είναι γεμάτη από άγιους άνδρες και γυναίκες που όταν μεταστράφηκαν στη χριστιανική πίστη ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΑΝ το εξωχριστιανικής προέλευσης ονόματά τους (π.χ. Δημήτριος–από τη θεά Δήμητρα, Φοίβη–από τον θεό Απόλλωνα/Φοίβο κ.λπ.). Μόνο στο 16/ις' κεφάλαιο της Επιστολής προς Ρωμαίους συναντούμε 30 ονόματα εξωχριστιανικής προέλευσης χωρίς κανένας από εκείνους τους πιστούς να σχολιάστηκε αρνητικά για το όνόμά του, ούτε κλήθηκε να το αλλάξει όταν βαφτίστηκε.

Η συνήθεια που διαμορφώθηκε με το χρόνο, να χρησιμοποιούνται ονόματα βιβλικά ή από την χριστιανική ιστορία, είναι βέβαια αξιόμιμη, αρκεί να μη δίδεται στα ονόματα αυτά οποιαδήποτε θρησκευτική ή προληπτική σημασία και οπωσδήποτε να μην κρύβεται πίσω από αυτήν κάποια αντιπάθεια για συγγενικό πρόσωπο.

Γνωρίζει καλύτερα από τον Χριστό;

Ο Οικουμενιστής Ο Οικουμενικός Πατριάρχης

Κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Κατάρ, ο Οικουμενικός Πατριάρχης έδωσε συνέντευξη στον τηλεοπτικό σταθμό "Αλ-Τζαζίρα" (17-10-02). Σ' αυτήν ο κ. Βαρθολομαίος αναφέρθηκε μεταξύ άλλων "στην συνεισφορά κάθε έθνους στην δημιουργία μιας ηθικής - θετικής και πνευματικής παγκοσμιοποίησης, εντός της οποίας είναι αδιανόητο να λησμονηθούν οι πνευματικές, θρησκευτικές και εθνικές ρίζες», ενώ μεταξύ άλλων τόνισε και τα εξής:

«Η παγκοσμιοποίηση της αγάπης, είναι αυτό που χρειαζόμαστε για να γεφυρώσουμε το χάσμα μεταξύ πολιτισμών, μεταξύ θρησκειών διότι η αγάπη είναι κοινώς αποδεκτή, είναι ιδανικό το οποίο είναι ισχυρό για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ εθνών, θρησκειών και πολιτισμών.»

«Σήμερα παρατηρούμε ανά τον κόσμο μια αυξανόμενη παγκοσμιοποίηση αλλά επίσης και μια αυξανόμενη ποικιλομορφία, δηλαδή, κάθε έθνος, κάθε λαός, κάθε πίστη, προσπαθούν να διαφυλάξουν την ταυτότητά τους και αυτό δεν είναι κατακριτέο. Πρέπει να σεβόμαστε την πνευματική και εθνική ταυτότητα του άλλου.»

«Καταδικάζουμε τον προσηλυτισμό. Εμείς κηρύττουμε αγάπη, εμείς κηρύττουμε ισότητα, αλληλεγγύη, εμείς πρέ-

πει να καθιερώσουμε μια διαρκή ειρήνη διά μέσου της συνεργασίας όλων των θρησκειών».

Υστερα από τα παραπάνω κι εμείς με τη σειρά μας θα μπορούσαμε να σημειώσουμε τα εξής:

(Α) Ο Πατριάρχης ως ηγέτης μεγάλου μέρους του χριστιανικού κόσμου θα έπρεπε να γνωρίζει, πρώτα απ' όλα, ότι υπάρχουν δύο είδη αγάπης,

(1) Είναι εκείνη που έχουν μεταξύ τους όλοι οι άνθρωποι. Τέτοια αγάπη έχουν και οι τελώνες και οι αμαρτωλοί, οι οποίοι **«αγαπώσι του αγαπώντας αυτούς»** (Ματθ. 5/ε/46, Λουκ. 6/ς/32). Και

(2) Υπάρχει η ΑΓΑΠΗ που είναι ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Γαλ. 5/ε/22). Τούτη η τελευταία ΑΓΑΠΗ εκδηλώνεται μόνο με την τήρηση των εντολών του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο οποίος είπε: **«Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε»** (Ιωάν. 15/ιε/15).

Είναι λοιπόν η ανθρώπινη "αγάπη" αυτό που "χρειάζεται για να γεφυρωθεί το χάσμα μεταξύ θρησκειών", εκείνη που "είναι κοινώς αποδεκτή, είναι ιδανικό το οποίο είναι ισχυρό για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ εθνών, θρησκειών και πολιτισμών"; Ή πρέπει να επιδιώξουμε μάλλον εκείνη που ορίζει ο από-

στολος Ιωάννης: **«Αύτη είναι η αγάπη, να περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού»** (Β' Ιωάν. 1/α/6);

(Β) Ο Πατριάρχης δήλωσε ότι θεωρεί καθήκον των χριστιανών –“πρέπει” είπε– να σεβόμεθα την πνευματική και εθνική ταυτότητα του άλλου. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Μήπως ότι με τον τρόπο αυτό ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ από την ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ να διαδοθεί το Ευαγγέλιο **«εις πάσαν την κτίσιν»;**

Άραγε ο κ. Βαρθολομαίος όταν ψάλλει τον ύμνο της Πεντηκοστής, **«...ο πανσόφους τους αλιείς αναδείξας καταπέμψας αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον και δι' αυτών την οικουμένην σαγηνεύσας»** τι καταλαβαίνει;

Πού ο Κύριος Ιησούς Χριστός μίλησε για “ισότητα” και “αλληλεγγύη” μεταξύ των θρησκειών; Και πώς ο Κύριος δεν φρόντισε να επιζητήσει **«μια διαρκή ειρήνην διά μέσου της συνεργασίας όλων των θρησκειών»**.

Ο Ιησούς Χριστός της Αγίας Γραφής δήλωσε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο: **«Μη νομίσητε ότι ήλθον ναβάλω ειρήνην επί την γην· δεν ήλθον ναβάλω ειρήνην, αλλά μάχαιραν»** (Ματθ. 10/ι/34-36). Ήρθε και μέσω του Ευαγγελίου και της Θυσίας Του χώρισε τον κόσμο. Δεν κάλεσε τους πιστούς σε “ιερό πόλεμο” ή “τζιχάντ” με βάση τις θρησκείες, τις εθνότητες, τις γλώσσες κ.λπ. αλλά τους διαχώρισε με βάση ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ. Και η ιστορία έχει να παρουσιάσει εκατομμύρια χριστιανούς που ΠΛΗΡΩΣΑΝ με το αίμα τους το ότι ακολούθησαν τον Ναζωραίο.

Όμως όλα τα παραπάνω δεν έχουν καμία σχέση με τους οραματισμούς του

κ. Βαρθολομαίου και, ως φαίνεται, γι' αυτόν όλοι οι μάρτυρες της πίστης χάθηκαν μάταια, επειδή δεν είχαν τη δική του σοφία να ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΥΝ με τους αλλόθρησκους...

(Γ) Ο κ. Βαρθολομαίος δήλωσε: **«Καταδικάζουμε τον προσηλυτισμό. Εμείς κηρύττουμε αγάπη, εμείς κηρύττουμε ισότητα, αλληλεγγύη, εμείς πρέπει να καθιερώσουμε μια διαρκή ειρήνην διά μέσου της συνεργασίας όλων των θρησκειών».**

Τι κρίμα που ο Αρχηγός της χριστιανικής πίστης, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είχε διαφορετική γνώμη... από τον προκαθήμενο της Ελλήνορθόδοξης Εκκλησίας.

Προς τι λοιπόν οι ιεραποστολικές προσπάθειες που γίνονται σε διάφορες χώρες; Μήπως τελικά “κάνουν χαλάστρα” στο ΟΡΑΜΑ του Οικουμενικού;

Λυπούμαστε πολύ για τον κ. Βαρθολομαίο, διότι η στάση του αυτή και η εν γένει διαλλακτική πρακτική του έχει τόση σχέση με τον Ιησού Χριστό όση οι ελαφρόπετρες με τα διαμάντια.

Αν μάλιστα πρέπει να εφαρμόσουμε την ιωάννεια προτροπή, **«δοκιμάζετε τα πνεύματα αν ήναι εκ του Θεού· διότι πολλοί ψευδοπροφήται εξήλθον εις τον κόσμον»** (Α Ιωάν. 4/δ/1), δεν μας μένει καμία άλλη επιλογή, παρά να κατατάξουμε τον **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗ Πατριάρχη** –όπως ορθότερα θα έπρεπε να προσφωνείται– και τους ομοϊδεάτες του μεταξύ των ψευδοπροφητών. **❶**

Γιατί δεν ακούγονται οι προσευχές;

Πολλοί νομίζουν ότι η προσευχή δεν ακούγεται αν δεν προσθέσουμε στο τέλος και τη φράση: «**ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**». Αυτή η αντίληψη προέρχεται από το λόγο του Κυρίου Ιησού που είπε: «**Και ό,τι αν ζητήσητε εν τω ονόματί μου, θέλω κάμει τούτο, διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ**» (Ιωάν. 14/ιδ/13). Σαν αποτέλεσμα προσθέτουν στο τέλος κάθε προσευχής τους κάποια φράση όπως «*Προσευχόμαστε στο όνομα του Χριστού*» ή «*Όλα αυτά τα ζητάω στο όνομα του Χριστού*» κ.λπ.

Δυστυχώς οι περισσότεροι χριστιανοί δεν γνωρίζουν τι σημαίνει το «**εν τω ονόματί μου**» στη γλώσσα της Γραφής, που βέβαια δεν σημαίνει να χρησιμοποιώ μια λέξη, –εν προκειμένω το όνομα «Ιησούς»– σαν μια μαγική επωδό, αλλά ΟΣΑ ΖΗΤΩ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΤΑ ΖΗΤΩ να είναι τέτοια και έτσι όπως θα τα ζητούσε ο ίδιος ο Χριστός.

Έτσι προσεύχονται για διάφορα πράγματα, που η μελέτη της Βίβλου μας πείθει ότι **ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΖΗΤΟΥΣΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ** στην προσευχή Του.

Κυρίως δε οι άνθρωποι αυτοί λησμονούν τον τρόπο που προσευχόταν ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς, ο οποίος πάντα ενδιαφερόταν να γίνει **ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**. Στην πιο κρίσιμη ώρα, μάλιστα, εκείνη της Γεθσημανή, θυμόμαστε ότι προσευχήθηκε να γίνει «**ουχί ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ**» (Ματθ. 26/κς/39).

Το μυστικό της επιτυχίας στην προσευχή του Χριστού δεν ήταν η δύναμη της πίστης Του αλλά **Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ**.

Μπροστά στον τάφο του Λάζαρου, λίγο πριν τον αναστήσει, ο Κύριος είπε στον Θεό Πατέρα, «**Εγώ εγνώριζον ότι πάντοτε μου ακούεις**» (Ιωάν. 11/ια/42).

Πώς είχε αυτή τη βεβαιότητα; Επειδή ο Χριστός ζούσε σε τέλεια εξάρτηση από τον Πατέρα Θεό έτσι ώστε να μπορεί να πει: «**Δεν ζητώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός**» (Ιωάν. 5/ε/30). Επίσης, σε άλλη περίπτωση, είχε πει, «**Κατέβην εκ του ουρανού, ουχί διά να κάμω το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με**» (Ιωάν. 6/ς/38).

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι τα δύο αυτά στην πραγματικότητα σημαίνουν το ίδιο πράγμα· το **ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** δεν είναι τίποτε άλλο παρά το **ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΣΟΥ**.

Αλλά εμείς έχουμε συχνά την αφέλεια να πιστεύουμε ότι το θέλημα του Θεού δε μπορεί να είναι διαφορετικό από το δικό μας. Πνευματικοί άνθρωποι είμαστε κι εμείς, λέμε. Πνεύμα Άγιο έχουμε κι εμείς.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως ό,τι θέλουμε –ακόμη και αν αυτό που ζητάμε πολλές φορές περιγράφεται στην ίδια τη Βίβλο– είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή για να το πραγματοποιήσει ο Θεός..

Και τι γίνεται με τους συγγενείς μας;

Ενα σοβαρό θέμα, σχετικό κι αυτό με την προσεχή, που απασχολεί τους περισσότερους χριστιανούς είναι το παρπάνω ερώτημα.

Ποιος δεν θα ήθελε να δει τα αγαπητά του πρόσωπα να ακολουθούν τον Κύριο και να γεύονται την σωτηρία Του. Ποιος δεν θα ήθελε να γνωρίζει ότι θα συναντήσει τους γονείς, το σύζυγο, τα παιδιά, τα αδέλφια του κ.λπ. στη Βασιλεία του Θεού!

Και όμως, αυτός ο καημός, που δοκιμάζουν πλείστοι όσοι χριστιανοί, είναι μια υπόθεση που δεν εξαρτάται ούτε από αυτούς ούτε από τον ίδιο τον Θεό, αλλά από τα συγκεκριμένα άτομα προσωπικά.

Ας θυμηθούμε τι είπε ο Κύριος Ιησούς καθώς πήγαινε για τελευταία φορά στην Ιερουσαλήμ πριν από το Πάθος Του: «**Ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου, καθ' ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν η-θελήσατε**» (Ματθ. 23/κγ/37). Ο Κύριος Ιησούς ήθελε πολύ να τους βοηθήσει, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι Του, τους είχε αγαθοποιήσει με πλείστους τρόπους, όμως το αποτέλεσμα δεν άλλαξε και η καταστροφή της τιμωρίας έπεσε επάνω τους.

Θα τολμούσαμε να πούμε, μάλιστα, ότι ο Χριστός ποτέ δεν θα πρέπει να προσευχήθηκε γι' αυτούς, επειδή γνώριζε εκ των προτέρων ότι μια τέτοια προσευχή δε θα μπορούσε να έχει απάντηση.

Εξάλλου και ο Θεός το έχει πει επανηλειμμένα, ότι «**θέλει να σωθώσι πάντες οι άνθρωποι, και να έλθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας**» (Α' Τιμ. 2/β/4), όμως από ό,τι λέει η Βίβλος, δεν θα είναι λίγοι οι άνθρωποι που θα καταλήξουν στον αιώνιο όλεθρο επειδή δεν ανταποκρίθηκαν στην

προσφορά Του.

Στο σημείο αυτό αξίζει να σκύψουμε σε ένα παρεξηγημένο χωρίο του Παύλου, στην Επιστολή προς Ρωμαίους (9/θ/1-3), όπου λέει: «**Αλήθειαν λέγω εν Χριστώ, δεν ψεύδομαι, (έχων συμμαρτυρούσαν με εμέ την συνείδησίν μου εν Πνεύματι Αγίω), ότι έχω λύπην μεγάλην και αδιάλειπτον οδύνην εν τη καρδιά μου. Διότι ηυχόμην αυτός εγώ να ήμαι ανάθεμα από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των κατά σάρκα συγγενών μου**».

Είναι σημαντικό εδώ να προσέξουμε ότι ο Παύλος δεν λέει «εύχομαι» αλλά «θα ευχόμουν» (ηυχόμην γαρ). Θα ήθελε να μπορεί να κάνει μια τέτοια ευχή (προσ-ευχή) για χάρη των δικών του ανθρώπων, όμως η λύπη και η αδιάλειπτη οδύνη γέμιζε την καρδιά του επειδή αυτό δεν εξαρτάτο από αυτόν ούτε από την προσευχή του. Σε διαφορετική περίπτωση ο απόστολος του Χριστού θα έπρεπε να πει, «*Αν και οι συγγενείς μου δεν έχουν ακόμη πιστέψει, εγώ δεν έχω λύπη, αφού προσευχήθηκα (ή προσεύχομαι) για τη σωτηρία τους και, δε μπορεί, αυτό θα γίνει σε απάντηση των δεήσεών μου*»...

Όμως ο Παύλος δε μπορούσε να στηριχτεί στην προσευχή του ούτε στη δική του πίστη για να κερδίσει τους συγγενείς του. Για το λόγο αυτό, καθώς έβλεπε το τέλος να πλησιάζει και τη σκλήρυνση της καρδιάς τους, δε μπορούσε παρά να είναι γεμάτος με λύπη και όχι με ψεύτικες ελπίδες!

Αν, λοιπόν, δεν ακούγονται οι προσευχές μας, ας αναρωτηθούμε μήπως λέμε εύκολα το «**ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**» αλλά ξεχνάμε να λέμε –και κυρίως να θέλουμε να πούμε– το «**ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΣΟΥ**»! **ΤΙ**

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΠΑΣ ΕΛΛΗΝ ...ΨΕΥΤΗΣ;

Το αρχαίο ρητό, που επικαλέστηκε ο απόστολος Παύλος (Τίτον 1/α/12), έλεγε ότι «**Κρήτες αεί ψεύσται**». Έκτοτε όμως η επιδημία αυτή –γιατί όχι και η επιστήμη;– έχει κατακτήσει πια ολόκληρη την Ελλάδα. Σημειώνουμε μερικά μόνο πρόσφατα παραδείγματα:

- Η Ελληνική Κυβέρνηση κατηγορήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση ότι υποβάλλει ψευδή στατιστικά στοιχεία στην αρμόδια υπηρεσία «Eurostat» κι αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά... Εξάλλου είναι γνωστό σε όλους τους ειδικούς ότι τα ποσοστά του πληθωρισμού που ανακοινώνονται κάθε χρόνο –βάσει των οποίων γίνονται οι αυξήσεις στους εργαζόμενους–, μακράν απέχουν από την αλήθεια.

Θα περίμενε βέβαια κάποιος, να υπάρχει ένας χώρος “ανοσίας” απέναντι σ’ αυτή την αρρώστια, τουλάχιστον στους εκκλησιαστικούς κύκλους... Εις μάτην όμως! Έτσι,

- Στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος αρνήθηκε δήλωσή του ότι οι ψηφοφόροι που καταψήφισαν τον υποψήφιο υπερνομάρχη Αττικής κ. Τζανετάκο «**είναι καλοί Χριστιανοί, πολύ καλοί Χριστιανοί**».... Το βί-

ντεο ντοκουμέντο που έδειξαν οι τηλεοράσεις τις επόμενες ημέρες στα δελτία ειδήσεων απέδειξε ότι έλεγε ψέματα...

- “Ποιμένας” και Εκδότης της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας –στον οποίο και άλλοτε έχουμε αναφερθεί–, γράφει και λέει τα ψέματα το ένα μετά το άλλο, χωρίς ντροπή αλλά και χωρίς κανέναν έλεγχο ή “επιτίμιο” από τους συναδέλφους του...

- Με αφορμή την ανακάλυψη μιας οστεοθήκης που αποδίδεται στον αδελφό του Ιησού Ιάκωβο –δεν έχει ακόμη επιβεβαιωθεί επιστημονικά–, διάφοροι κληρικοί βγήκαν στα τηλεοπτικά “παράθυρα” δηλώνοντας του κόσμου τα ψέματα σχετικά με την καταγωγή των παιδιών του Ιωσήφ και τη συγγενειά τους με τον Χριστό...

Ευτυχώς που ύστερα από όλα αυτά βγήκε ο πρώην υπουργός κ. Παπαϊωάννου και δήλωσε ότι αφενός μεν η Εκκλησία δεν πρέπει να αναμιγνύεται με την πολιτική, αφετέρου δε ότι «**Όλοι οι Έλληνες είναι καλοί χριστιανοί!**»

Και λέμε ευτυχώς, για τούτο το τελευταίο, επειδή *είχαμε αρχίσει να αμφιβάλλουμε...*

Η ΛΕΞΗ «ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ»...

Συχνά και επίμονα ακούγεται από ορισμένους κύκλους ο όρος “ελληνοχριστιανικός” και εκείνοι που τον χρησιμοποιούν νομίζουν ότι αναφέρονται στο μεγάλο και ένδοξο μεταχριστιανικό παρελθόν της πατρίδας μας. Σύμφωνα όμως με στοιχεία του εκπαιδευτικού κ. Κ. Μαρίνου (Εφημ. «Δρυμώνας» (Ιουν.-Ιουλ. 2002 σελ. 4), η λέξη αυτή είναι σχετικά πολύ πρόσφατη, καθώς για πρώτη φορά παρουσιάστηκε σε γραπτή πηγή μόλις το 1852 και συννεπώς αριθμεί ηλικία μόνο 150 ετών.

Με άλλα λόγια πρόκειται για όρο κατασκευασμένο από τους λόγιους της καθαρεύουσας, όπως και οι όροι “ελληνορωμαϊκός”, “ελληνοπρεπής”, “ελληνόγλωσσος” κ.λπ. που κανείς από τους παλαιούς

Έλληνες και τους Ρωμιούς δεν τον είχε υπόψη του.

Αυτό είναι βέβαια φυσικό, αφού τίποτα κοινό δεν υπάρχει –ούτε και μπορούσε να υπάρξει– ανάμεσα στους όρους “χριστιανικός” και “ελληνικός”, δεδομένου ότι ο τελευταίος ήδη πριν από την χριστιανική εποχή είχε ταυτιστεί με την έννοια του ειδωλολατρικού, με την οποία και χρησιμοποιείται από τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης.

Αν όμως δούμε τη σημερινή πραγματικότητα, τότε όντως έχει χρήση όταν περιγράφει την κατάσταση εκείνη που δεν υπάρχει ούτε αγνός χριστιανισμός ούτε γνήσιος ελληνισμός. **Τ**

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ

Ο απόστολος Παύλος –όπως και πολλοί άλλοι χριστιανοί της εποχής του– διέσχισαν όλο τον γνωστό τότε κόσμο κηρύττοντας το Ευαγγέλιο του Χριστού. Μάλιστα από τους εχθρούς τους χαρακτηρίστηκαν ως «**οι αναστατώντες την οικουμένην**» (Πράξ. 17/ιζ/6).

Αυτά όλα δεν γίνονταν ανοργάνωτα ή με φιλοξενία ολίγων ημερών... Ο Λουκάς διηγείται ότι στην Κόρινθο ο Παύλος «**εκάθισεν εκεί εν έτος και μήνας εξ, διδάσκων μεταξύ αυτών τον λόγον του Θεού**» (Πράξ. 18/ιη/11). Επίσης στην Έφεσο χρησιμοποίησε για το κήρυγμά του τη σχολή του Τύραννου, «**έγεινε δε τούτο επί δύο έτη**» (Πράξ. 19/ιθ/11). Αλλά και στη Ρώμη «**έμεινε δύο ολόκληρα έτη εν ιδιαιτέρα μισθωτή οικία και εδέχετο πάντας τους ερχομένους προς αυτόν**» (Πράξ. 28/κη/30). Επίσης δεν ήταν λίγες οι φορές που ο Παύλος και η συνοδεία του χρησιμοποίησαν στις μετακινήσεις

τους πλοίο, στο οποίο βέβαια πλήρωσαν εισητήριο... Όλα αυτά, εξυπακούεται ότι είχαν έξοδα και μάλιστα έξοδα μεγάλα.

Αν και είναι προφανές ότι κάποιοι συνέδραμαν τον Παύλο στα έξοδά του, εντούτοις δεν υπάρχει ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ που ΝΑ ΖΗΤΗΣΕ ΧΡΗΜΑΤΑ από τους αδελφούς για το έργο του. Μάλιστα στους Φιλιππίσιους που «άπαξ και δις» του έστειλαν κάποιες προμήθειες, έγραψε: «**ουχί ότι ζητώ το δώρον, αλλά ζητώ τον καρπόν τον πλεονάζοντα εις λογαριασμόν σας**» (Φιλip. 4/δ/16-17). Αξίζει, τέλος, να τονιστεί ότι, ενώ δεν ζήτησε ΠΟΤΕ χρήματα για τον εαυτό του και το έργο του, το έκανε πολλές φορές για τους φτωχούς αδελφούς.

Ύστερα από τα παραπάνω, και καθώς σήμερα έχει γεμίσει ο κόσμος από “ιεραποστόλους” που ΣΥΝΕΧΩΣ ΖΗΤΟΥΝ ΧΡΗΜΑΤΑ, δεν κρύβουμε ότι αυτό εμάς μάς βάζει σε πολλές σκέψεις. **Τ**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

- **Αν και εξ αρχής δεν απαντούμε σε ανώνυμες επιστολές, το κάνουμε στο παρακάτω ερώτημα επειδή μπορεί να ενδιαφέρει και άλλους.**

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

«Γιατί ένα σύγχρονο αθλητικό γεγονός πρέπει να έχει “ειδωλολατρική σημασία”, ή μουσουλμανική ή χριστιανική ή του “Σάι Μπάμπα”; Οι Ολυμπιακοί αγώνες είναι ένα αθλητικό γεγονός. (Αναφέρομαι απλώς στη σημασία του γεγονότος. Δεν εξετάζω το ότι το γεγονός το ίδιο χρησιμοποιείται από κάποιους για να θησαυρίζουν, όπως άλλωστε κάνουν σε κάθε τι [συμπεριλαμβανομένης και της πίστης]). Δεν φτάνει αυτό; Όσο για τις масκότ, απ’ την στιγμή που επιλέχθηκαν οι συγκεκριμένες (εδώ που τα λέμε και μένα δεν μου άρεσαν, αλλά για λόγους αισθητικής) λογικό να τις δίνανε ανάλογα ονόματα. Δεν θα μπορούσαν να λέγονται ... Κώστας και Μαρία!»

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Το πρόβλημα δεν είναι με τον αθλητισμό και τους κάθε μορφής αγώνες. Αθλητικές διοργανώσεις γίνονται σχεδόν καθημερινά και κανείς δεν διαμαρτύρεται. Το κρίσιμο σημείο είναι η ίδια η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΙΔΕΑ.

Είναι δυνατόν η Ορθόδοξη εκκλησία αφενός να τιμά τους Εκκλησιαστικούς Πατέρες (οι οποίοι κατήργησαν τους Αγώνες) και ταυτόχρονα να ευλογεί και να συμπράττει στους Αγώνες που ΑΝΑΒΙΩΣΑΝ;... Και τι να πούμε για το ΑΡΧΑΙΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ που επικαλούνται με τον Ολυμπιακό Ύμνο του Παλαμά; Γιατί απευθύνονται στον “θεό” Ηλιο (Απόλλωνα-Φοίβο!);

Παρακαλούμε διαβάστε τα άρθρα μας στο τεύχος ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2000, όπου θα βρείτε περισσότερα διαφωτιστικά στοιχεία. Επίσης, αν έχετε την πρόσβαση, διαβάστε τα Πρακτικά της Διεθνούς Ολυμπιακής Ακαδημίας (Ολυμπία) που βρίθουν από τα μασονικής νοοτροπίας μηνύματα της ενότητας του ανθρωπισμού και της λύσης των προβλημάτων του κόσμου “ανθρωπίνοις κόποις”... Επιπλέον αναρωτηθείτε για ποιο λόγο μέχρι πριν λίγα χρόνια ο επιχώ-

ριος Μητροπολίτης διαμαρτυρόταν τόσο έντονα για την τελετή αφής της “ολυμπιακής φλόγας” στην επαρχία του ως ειδωλολατρικής τελετής.

Από τη στιγμή όμως που οι αγώνες έγιναν “εθνική” υπόθεση –για πολλούς λόγους– όλα καθαγιάζονται; Σε ό,τι αφορά τον κ. Χριστόδουλο, δυστυχώς έχει αποδείξει την αδυναμία του για τις δημόσιες σχέσεις, κάτι που ευτελίζει και τον ρόλο του και τη δική του παρουσία σ’ αυτόν.

Όσον αφορά τα τερατάκια, μπορούσαν να τους δώσουν ουδέτερα ονόματα (ούτε χριστιανικά ούτε ειδωλολατρικά) όπως π.χ. “ΕΥΝΙΚΟΣ” και “ΕΙΡΗΝΗ” αλλά το “ολυμπιακό πνεύμα” αλλού αποβλέπει. Να λησμονήσουμε μήπως και το ελληνολατρικό κίνημα που αγωνίζεται για την αναβίωση του δωδεκαθέου με τελετές ολυμπιακής λατρείας στον Όλυμπο;

Δικαίωμα του καθενός είναι βέβαια να λατρεύει ΟΠΟΙΟΝ “ΘΕΟ” ΘΕΛΕΙ. Είναι ζήτημα που θα το κρίνει ο Θεός και όχι εμείς.

Κατά την άποψή μας όμως, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ να λατρεύει «ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ».

« όσα λέγω προς εσάς, προς πάντας λέγω »

Από το πρώτο φύλλο της έκδοσής του αυτό το περιοδικό έχει δηλώσει –και το επαναλαμβάνει κάθε φορά– ότι (α) «Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση», και (β) «Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά».

Στα 16 χρόνια που λειτουργούμε κάτω από αυτή την δεοντολογία, κανένας ποτέ δεν βρέθηκε –και πιστεύουμε πως ούτε στο μέλλον πρόκειται να βρεθεί– να μας κατηγορήσει ότι παραβιάσαμε αυτή την αρχή.

Το γεγονός ότι ορισμένες φορές αναγκασόμαστε να αναφερθούμε ονομαστικά σε κάποια πρόσωπα, εκκλησίες ή οργανώσεις, αυτό με κανένα τρόπο δεν πρέπει να θεωρηθεί ως "προσωπική επίθεση", επειδή το ζητούμενο από εμάς δεν είναι η δυσφήμιση ή προσβολή τους αλλά η υποστήριξη της αλήθειας και του δικαίου, όχι μόνο, αλλά και οι ίδιοι τους να συνέλθουν και να μετανοήσουν.

Αντίθετα από τα παραπάνω, ατυχώς μερικοί θέλουν να λειτουργούν με δύο μέτρα και δύο σταθμά, αν κάτι αφορά το "αντίπαλο στρατόπεδο" μπορεί και πρέπει να λέγεται και να διαδίδεται, όταν όμως "τα άπλυτα είναι στην οικογένειά μας" τότε ας μένουν κρυφά και σκεπασμένα με σιωπή...

Δεν είμαστε αυτής της γνώμης. Για μας η ΑΛΗΘΕΙΑ είναι πάνω από κάθε άλλο "συμφέρον" και η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ποτέ δεν θεμελιώνεται στη ντροπή και τη συσκότιση.

Ο Θεός που μάς αγαπά περισσότερο από κάθε άλλον ποτέ δεν έκρυψε την αλήθεια ότι ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ. Ποτέ δεν δίστασε να κατονομάσει τις αμαρτίες μας και ποτέ δεν θυσίασε την αλήθεια Του χάρη της αγάπης Του.

Συνεπώς, εκείνοι από τους αναγνώστες που μας ζητούν να σιωπούμε σε ορισμένα ζητήματα, μη τυχόν και "σκανδαλιστούν" κάποιοι, δεν μπορούν να μας βρουν σύμφωνους. Ίσως μάλιστα πρέπει, επιτέλους, να θυμηθούν το λόγο του Παύλου: «Δεν κρίνετε σεις τους έσω; ... όθεν εκβάλετε τον κακόν εκ μέσου υμών» (Α΄ Κορ. 5/ε/12)

Η μελέτη της Βίβλου μάς διδάσκει ότι κάθε φορά που κάποια ατασθαλία ήρθε στο φως, οι δράστες της είχαν την ευκαιρία να μετανοήσουν και να επανέλθουν στον ίσιο δρόμο. Αντίθετα, όταν επιβλήθηκαν σιωπή και συγκάλυψη, οι αμαρτωλοί αποθρασύνθηκαν και έκαναν χειρότερα.

Αγαπητοί αναγνώστες, αν πραγματικά αγαπάτε τους θιγόμενους, βοηθήστε τους να αντιληφθούν το σφάλμα τους, να μετανοήσουν και να αποκαταστήσουν το κακό που έκαναν. Κάθε άλλη στάση απέναντί τους, το μόνο που κάνει είναι να τους σπρώχνει ακόμη πιο βαθιά στο λάκκο της απάτης που έχουν πέσει και, ακόμη χειρότερο, να παρασύρουν μαζί τους ακατάρπιστους και εύπιστους οπαδούς.

Με αγάπη αλλά και με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο δηλώνουμε ότι σ' αυτό το κακό εμείς ούτε θέλουμε ούτε πρόκειται να συνεργήσουμε.

Η σιωπή δεν είναι... χρυσός

[Ιδιαίτερα όταν πρέπει να ειπωθεί η αλήθεια...]

«...Τότε δυστυχώς, η σιωπή δεν είναι χρυσός. Τότε η σιωπή γίνεται συνώνυμη με την αδιαφορία και συμμαχεί με το θύτη, τον οποιοδήποτε θύτη. Οδηγώντας τελικά στη διάκριση και στην απώλεια της ίδιας της αξιοπρέπειας...»

Κ. Παπαϊωάννου

Πρόεδρος των Πατρών Χωρίς Σύνορα

"Χωρίς Σύνορα", Τεύχος 47, 2002

Κοσμικότητα είναι:

Κάθε τι που πράττει η κάθε συγκεκριμένη κοινωνία, ώστε να κάνει τους ανθρώπους της να θεωρούν...

1. την Αμαρτία
ως αποδεκτή

και

2. τη Δικαιοσύνη του Θεού
ως κάτι ανώμαλο
και μη αποδεκτό

**«Μη αγαπάτε τον κόσμο μηδέ τα εν τω κόσμω·
Εάν τις αγαπά τον κόσμο, η αγάπη του Πατρός
δεν είναι εν αυτώ»**

(Α΄ Ιωάν. 2/β/15)